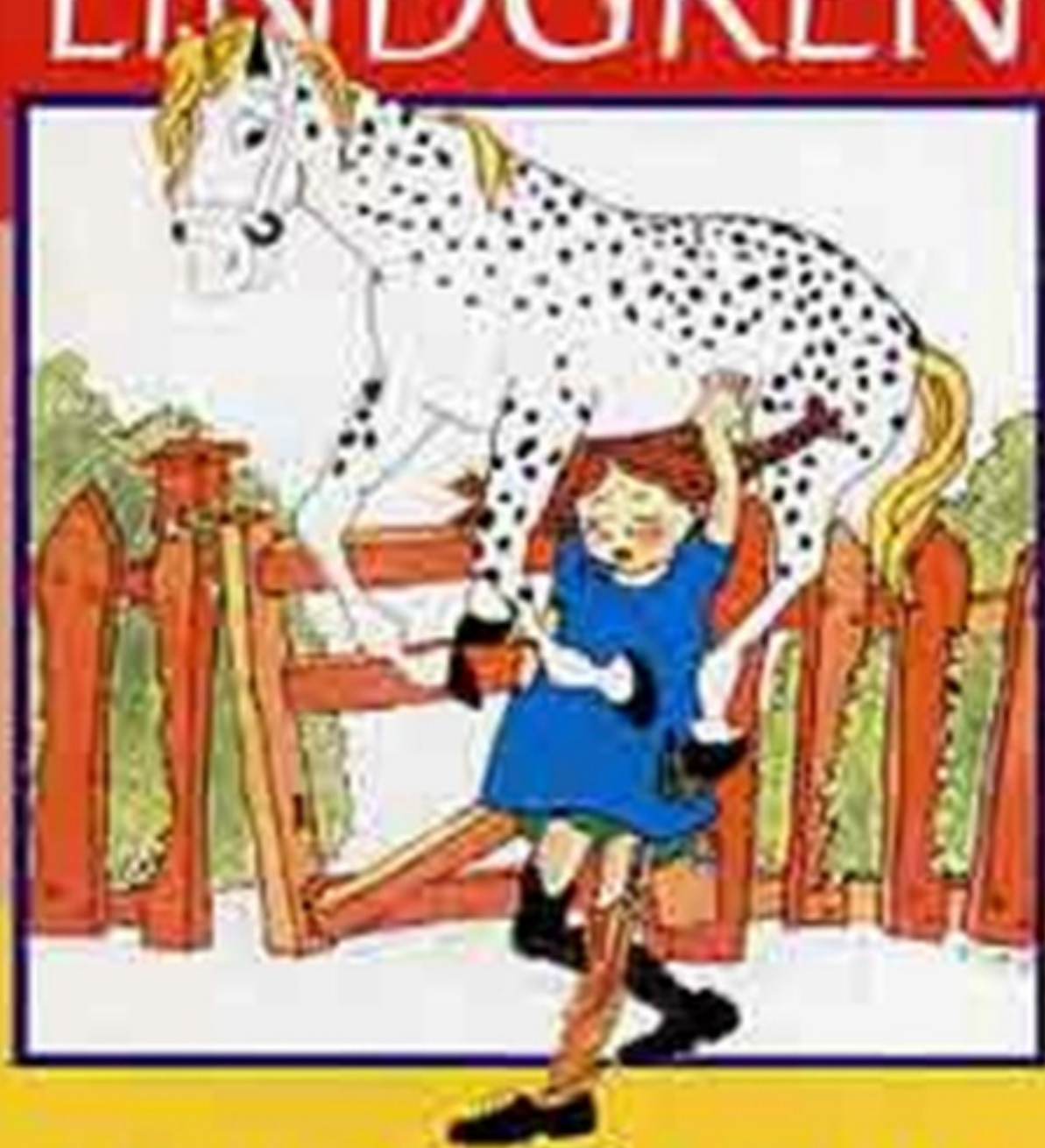

ASTRID LINDGREN

HARISNYÁS PIPPI

ASTRID LINDGREN

HARISNYÁS PIPPI

AZ ILLUSZTRÁCIÓKAT
INGRID VANG-NYMAN KÉSZÍTETTE

Fordította:
Tótfalusi István

Pippi beköltözik a Villekulla-villába

Az icipici város szélén volt egy gondozatlan öreg kert. Abban állt egy roskatag öreg ház, és abban a házban lakott Harisnyás Pippi. Kilencéves volt, és egy szál egyedül lakott abban a házban. Nem volt se apja, se anyja, és ezért nem is búsult különösen, mert így nem volt senki, aki esténként rászólt volna, hogy feküdjék le, amikor épp a legjobb játéknál tartott, és senki sem kényszerítette, hogy csukamájolajat egyék, amikor ő jobban szerette a cukorkát.

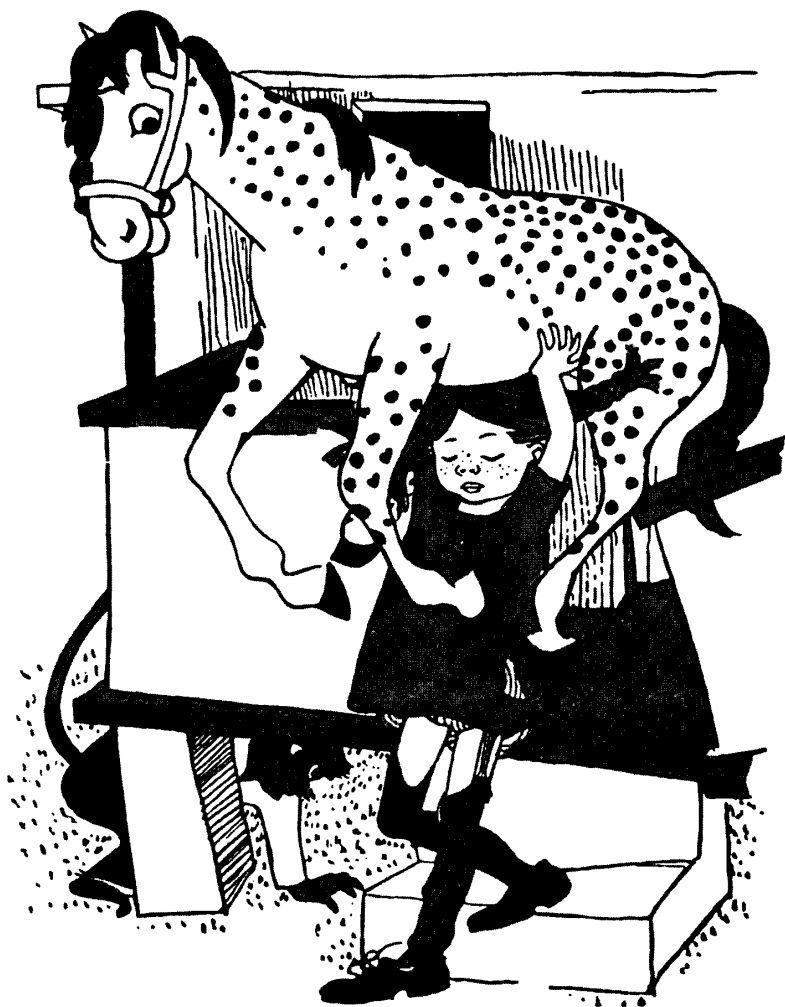
Valaha volt apja is Pippinek, akit rettentő nagyon szeretett, és persze anyja is, de az olyan régen, hogy már egyáltalán nem is emlékezett rá. Anyja meghalt, amikor ő még apróság volt, bölcsőben feküdt, és olyan irgalmatlanul bögött, hogy senki meg nem tudott maradni a közelében. Pippi úgy képzelte, hogy anyja most fenn ül az égben, és egy lyukon át kukucskál le a lányára, ezért olykor fel-integetett neki, és így szólt: - Ne aggódj, anyja! Jól elboldogulok!

Apjára azonban jól emlékezett Pippi. Apa haj őskapitány volt, és a nagy világtengereket járta, és valaha Pippi is vele hajózott, mígnem egyszer egy nagy vihar a tengerbe sodorta a kapitányt. Apa akkor eltűnt, de Pippi biztosra vette, hogy egy nap visszajön. El nem tudta képzelni róla, hogy a vízbe fúlt volna. Úgy gondolta, hogy apa egy szigeten ért partot, ahol négerrek laknak, és az ott élő négerrek királya lett, és egész nap aranykoronával a fején járkál a szigeten.

- Anyám angyal és az apám négerkirály, bizony kevés gyerekeknek vannak ilyen pompás szülei - szokta mondani büszkén. - És ha apának sikerül építenie egy hajót, akkor eljön értem, és én akkor négerhercegnő leszek. Hejhopp, az lesz ám a nagy élet!

Az öreg házat is, amely az öreg kertben állt, apa vette sok évvel előbb. Úgy gondolta, hogy abban lakik majd a lányával, ha megöregszik, és nem bírja már erővel a tengeri hajózást. Hanem aztán megtörtént a szomorú eset, hogy a vihar a tengerbe sodorta őt, és Pippi akkor egyenest idejött a Villekulla-villába - mert így hívták a házat -, hogy itt várja be, amíg apja visszatér. A ház bebútorozva várta őt. Ezért egy nyári este Pippi búcsút mondott a matrózoknak apja hajóján. Mind nagyon szerették Pippit, és Pippi is nagyon szerette őket. - Isten áldjon benneteket, fiúk! - mondta Pippi, és szép rendben és sorban mindegyiknek pusztit nyomott a homlokára. - Ne aggódjatok miattam. Tudjátok, én mindig feltalálom magam. Két

holmit hozott csak magával Pippi a hajóról. Az

egyik egy kis majom volt, Nilsson úrnak hívták, a másik pedig egy kis koffer, tele aranypénzzel. A matrózok a korlátnál állva néztek utána, amíg el nem tűnt a szemük elől. Ő pedig csak ment szilárd léptekkel, hátra se nézve, Vállán Nilsson úrral és kezében a kofferral. - Nem mindennapi gyerek -jegyezte meg az egyik matróz, és könnyeket morzsolt szét a szemében, amikor a kislány már nem látszott többé. Úgy volt, ahogy mondta. Pippi igen figyelemreméltó gyermek volt. Leginkább az ereje volt méltó a figyelemre. Olyan hihetetlenül erős volt, hogy a világon egyetlen rendőr sem volt erősebb nála. Ha kedve támadt, egy egész lovat is fel tudott emelni. És támadt kedve. Volt ugyanis egy saját lova, amelyet akkor vásárolt

egyetlen aranypénzért, amikor a Villekulla-villába költözött. Mindig is vágyott egy saját lóra. A ló most a verandán lakott, de ha Pippi ott akarta meginni a délutáni kávéját, akkor egyszerűen felkapta a lovat, és letette a kertbe. A Villekulla-villa mellett egy másik ház állt egy másik kert közepén. Itt egy anyuka és egy apuka lakott két aranyos gyermekével, egy fiúval és egy lánnyal. A fiút Tominak hívták, a lányt Annikának. Mindketten kedvesek voltak, jól neveltek és szófogadók. Tomi sohasem rágta a körmét, és mindig azt csinálta, amit anyukája mondott neki. Annika nem toporzékolt, ha nem tudta keresztülvinni az akaratát, és mindig csinosan mutatott jól vasalt pamutruhácskájában, s nagyon vigyázott rá, hogy össze ne piszkolja. Tomi és Annika mindig békésen játszottak egymással az udvarukon, de igazában már régen vágyódtak játszótársra. Amikor Pippi még a tengereket járta, gyakran kapaszkodtak a kerítésre, és azt mondogatták egymásnak:

- Milyen kár, hogy senki sem költözik ebbe a házba! Igazán lakhatna itt valaki, akinek gyereke van! Azon a szép nyári estén, amikor Pippi először lépte át a Villekulla-villa küszöbét, Tomi és Annika nem volt otthon, nyaralni mentek egy hétre a nagymamához. Így sejtelmük sem volt róla, hogy közben valaki beköltözött a szomszéd villába. Aztán hazajöttek, és másnap reggel a kerítésüknél állva és az utcát bámulva még mindig nem tudták, hogy már egészen a közelben van egy játszópajtásuk. Ahogy ott ácsorogtak, és törték a fejüket, ugyan mit csináljanak, és hogy vajon történik-e egyáltalán valami érdekes aznap, vagy ez is csak olyan érdektelen nap lesz, amikor semmi sem történik - egyszerre csak kinyílt a Villekulla-villa kertkapuja, és egy kislány lépett ki rajta. Soha olyan figyelemre méltó lányt nem látott Tomi és Annika. Mert épp Harisnyás Pippi indult reggeli sétájára. Hajának sárgarépaszíne volt, és két erős varkocsba volt összefonva, amelyek kétfelé álltak. Az orra leginkább egy apró krumplira formázott, és a szeplők teljesen elborították. Az orra alatt igencsak széles száj tárult, egészséges fehér fogakkal. A ruházata egészen sajtós volt, mert minden da-

rabját Pippi maga varrta. Eredetileg kéknek szánta, de amikor kifogyott a kék szövet, itt meg ott piros anyaggal pótolta ki a hiányt. Hosszú, sovány lábszárán hosszú harisnyát viselt, egyiken barnát, a másikon feketét. Aztán volt egy pár fekete cipője is, legalább kétszer olyan hosszú, mint a lábfeje. Apja vette neki Dél-Amerikában, és azért volt akkora, hogy legyen hová nőnie a lábának, és Pippi a világeért se vett volna fel más cipőt. De a legjobban mégis a kis majomtól meredt tágra Tomi és Annika szeme, aki az idegen lánynak a vállán ült. Kis cerkófmajom volt, kék nadrágot, sárga kabátot és apró szalmakalapot viselt. Pippi elindult az utcán, egyik lábával a járdán, másikkal az úttesten. Tomi és Annika addig nézett utána, amíg el nem tűnt a szemük elől. Nem sok idő múlva már jött vissza. Mégpedig háttal. Így legalább nem kellett megfordulnia, amikor hazaindult. Amikor Tomi és Annika kerítése elé ért, megállt. A gyerekek egy darabig szótlanul bámulták egymást. Aztán Tomi megkérdezte: - Miért jársz hátrafelé?

- Miért járok hátrafelé? - kérdezte vissza Pippi. - Talán nem egy szabad országban élünk? Nem mehet az ember úgy, ahogy akar? Egyébként, ha tudni akarod, Egyiptomban minden ember így jár, és senki sem talál benne semmi furcsaságot. - Honnan tudod? - kérdezte Tomi. - Jártál valaha Egyiptomban?

- Hogy jártam-e Egyiptomban? Hát képzeld csak el, hogy jártam. Mindenütt jártam a földgolyón, és különb dolgokat is láttam, mint hogy valaki hátrafelé jár. Kíváncsi vagyok, mit szólnál, ha látnád, hogy az emberek a kezükön járnak Hátsó-Indiában.

- Csak hazudozol összevissza - vágta rá Tomi. Pippi egy pillanatra eltűnődött.

- Igazad van. Hazudozom - mondta kicsit elszontyolodva.

- Hazudni csúnya dolog - jelentette ki Annika, aki csak most merte kinyitni a száját.

- Igen, hazudni *nagyon* csúnya dolog - tette hozzá Pippi még szomorúbban. - De néha elfeledkezem róla, tudod? És hogy is lehetne elvárni, hogy egy kisgyerek, akinek az anyja angyal és az apja négerkirály, és aki maga a tengereket járta egész életében, mindig csakis igazat beszéljen? Egyébként -

és szeplős arca felragyogott - tudjátok-e, hogy Kongóban nincs egy szál ember se, aki igazat beszélne? Egész álló nap hazudoznak. Elkezdik reggel hétkor, és csak napnyugtakor fejezik be. Így aztán ha néha *netalán* hazudnék egyet-kettőt, hát próbáljatok megbocsátani érte, és gondoljatok arra, hogy ez azért van, mert túl sokáig éltem Kongóban. De azért barátok lehetünk, ugye? - Persze - felelte Tomi, és hirtelen olyan érzése támadt, hogy ez mégsem lesz amolyan unalmas nap. - Egyébként miért ne jöhetnétek át hozzám ebédelni? - indítványozta Pippi.

- Igazad van - mondta Tomi -, miért is ne mehetnénk át? Menjünk!

- Igen - mondta Annika -, mehetünk rögtön.

- De előbb bemutatlak benneteket Nilsson úrnak. A kis majom lekapta a kalapját, és udvariasan meghajolt.

Aztán bevonultak a fityegő kertkapun át, végig a kavicsos úton, amelyet mohabevonatú, vén fák szegélyeztek, láthatólag mászásra termett fák, egészen a villáig. A verandán ott állt egy 16, és zabot majszolt egy levesestálból.

- Mi a csudának tartod a lovat a verandán? - kérdezte Tomi. Ami lovat csak ismert, az mind istállóban lakott.

- Miért is? - Pippi eltöprengett. - A konyhában folyton útban lenne.

A szalonban meg nem érezné jól magát. Tomi és Annika megpaskolta a lovat, aztán beléptek a házba. Volt benn egy nagy konyha, egy szalon és egy hálószoba. Úgy látszott, hogy azon a héten Pippi megfeledkezett a takarításról. Tomi és Annika óvatosan pillantott körül, hogy nem ül-e a négerkirály valamelyik sarokban. Soha életükben nem láttak még négerkirályt. Nem találtak sehol se apát, se anyát, és Annika aggódva kérdezte: - Egészen egyedül laksz itt?

- Hát nem egészen - felelte Pippi. - Itt lakik Nilsson úr meg a ló is.

- Jó, jó, de úgy értem, anyukád vagy apukád nem lakik itt?

- Egyáltalán nem - vigyorgott Pippi.

- Akkor ki mondja meg neked, mikor kell lefeküdni este, meg ilyesmit?

- Én mondom meg magamnak - felelte Pippi. - Először egészen szelíden mondom, és ha nem fogadok szót, akkor már erélyesebben mondom, és ha még az sem segít, akkor jön a haddelhadd, értitek? Tomi és Annika nem értette igazán, de azért úgy gondolták, hogy igazán jó módszer ez. Eközben kiérték a konyhába, és Pippi rázendített: *Nincs finomabb, mint a mákos palacsinta, az ebéd csonka, ha nincs palacsonti, annak, ki megunta, nem jár palacsunta.* Azzal elővett három tojást, és feldobta őket a levegőbe. Az egyik a fejére pottyant, széttört, és a sárgája egészen a szeméig csorgott le. A másik kettőt viszont sikerült elkapnia egy serpenyővel, és azok ott mentek széjjel.

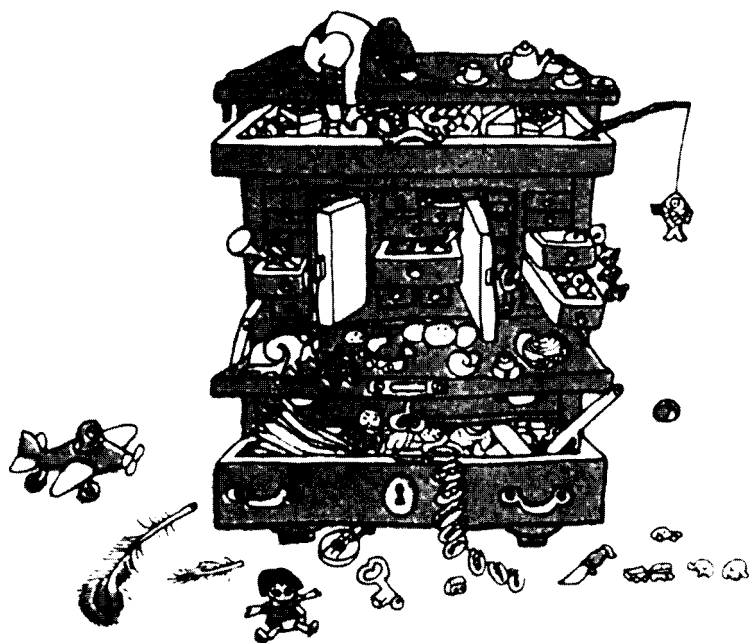

- Sokszor hallottam, hogy a tojássárgája jót tesz a hajnak - mondta Pippi, és kitörülgette a szemét. - Meglátjátok majd, úgy fog nőni, mint a pinty. Braziliában egyébként az emberek mind úgy járnak, tojással a hajukon. De nem is láttok ott kopasz embert! Csak egyszer volt valaki, aki mindig megette a tojást, amit a hajára kellett volna kennie. Ezért aztán kopasz lett, mint a biliárdgolyó, és ha kiment az utcára, akkora csődület támadt, hogy a rendőrségnek kellett beavatkoznia. Beszéd közben Pippi ügyesen kipiszkálta a tojáshéjdarabkákat a serpenyőből, aztán lekapott a falról egy fürdőkefét, és azzal kavarta a palacsintatésztát úgy, hogy körben felfröcskölt a falakra. Ami maradt belőle, azt kanalanként egy palacsintasütőbe öntötte, amely ott állt a tűzhelyen. Amint az egyik oldala megsült, a tésztát feldobta majdnem a mennyezetig, az pedig megfordult a levegőben, és a másik oldalára esett vissza a palacsintasütőbe. Amikor az a fele is megsült, nagy ívben átrepült a szobán, egyenest egy tányérra, amely az asztalon állt.

- Egyétek - kiáltotta Pippi -, amíg ki nem hűl! Tomi és Annika

lelkesen ették, és nagyon finomnak találták. Utána Pippi átvitálta őket a szalonba, ahol egyetlen bútor volt csak, egy nagy íróasztal sok apró fiókkal. Pippi egymás után húzta ki a fiókokat, és megmutogatta a gyerekeknek a sok kincset, amit ott őrzött. Voltak ott különleges madártojások, furcsa csigák és kagylók, apró szelencék, szép ezüst kezitükrök, gyöngysorok és rengeteg más holmi, amiket Pippi meg apja vásároltak föld körüli útjaik során. Pippi mindegyik pajtásának adott valamit emlékül. Tomi egy gyöngyház berakásos markolatú tört kapott, Annika pedig egy kis ékszerdobozt csigazárral, ebben egy zöld köves gyűrű lapult.

- Fogjátok, és most menjetek haza - mondta Pippi -, mert ha nem mentek haza, nem tudtok visszajönni holnap. És az szomorú volna. Tomi és Annika is így gondolta, és hazaindultak. Elmentek a 16 mellett, aki már azóta megette mind a zabot, és kiérték a Villekullavilla kertkapujához. Nilsson úr a kalapjával integetett utánuk.

Pippi tárgykeresésbe fog, és verekedésbe keveredik

Annika másnap reggel korán ébredt. Fürgén kiugrott az ágyból, és átcsoszogott Tomihoz.

- Ébredj, Tomi! - rázta a karját. - Hadd menjünk át ahhoz a hosszú cipős, furcsa lányhoz! Tominak rögtön kiment az álom a szeméből.

- Még álmomban is tudtam, hogy ma valami remek dolog vár ránk, de nem akart eszembe jutni, hogy micsoda - mondta, és már hányta is le magáról a pizsamát. Rohantak a fürdőszobába, a szokásosnál sebesebben mosakodtak, gyorsan fogat mostak, és szemfényvesztő gyorsasággal öltöztek fel. Egy órával a szokott idő előtt már le is szánkáztak az emeletről a lépcsőkorláton, egyenest a reggelizőasztalnál értek földet, és máris kiáltozva követelték a kakaójukat.

- Nicsak, nicsak! - ámult el anyja. - Mire ez a nagy sietség?

- Átmegyünk a kislányhoz, aki a szomszéd házba költözött - közölte Tomi.

- És lehet, hogy ott maradunk egész nap - tette hozzá Annika.

Pippi épp aznap fogott bele a mézeskalácssütésbe.

Akkora tésztát dagasztott, hogy csak a konyhapadlón tudta kinyújtani.

- Látod, látod - mondta majmocskájának -. bajban leszünk. Mit kezdjek egy-két tepsivel, amikor ötszáz mézeskalácst akarok sütni? És nagy sietséggel hozzáfogott kiszaggatni a süteményeket.

- A tésztára pedig lehetőleg ne lépjen, Nilsson úr - mondta bosszúsan.

Ekkor csöngettek, Pippi pedig felugrott, és sietett ajtót nyitni. Tetőtől talpig lisztes volt, mint egy molnár, és amint szívélyesen kezet szorított Tomival és Annikával, valóságos lisztfelhő burkolta be őket.

- Kedves, hogy benéztetek - mondta Pippi, és a kötényébe törölte a kezét, ami újabb lisztfelhőt eredményezett. Tomi és Annika toroka tele lett liszttel, és köhögni kezdtek.

- Mit csinálsz? - érdeklődött Tomi.

- Ha azt mondom, hogy kéményt tisztítok, úgyis rájönne, hogy hazudok, amilyen eszes vagy - nevetett Pippi. - Az az igazság, hogy

sütni készülök. Hamarosan készen leszek vele, addig leülhettek a fásládára.

Pippi keze alatt csak úgy égett a munka! Tomi és Annika a fásládán ülve figyelte. Pippi szökdegt a tészta fölött, szaggatta és dobálta a tepsikbe a süteményeket, a tepsiket pedig sorra lökte be a kemencébe. Mintha csak moziban ültek volna. - Kész vagyunk - mondta Pippi, amikor az utolsó tepsire is rázárta a sütő ajtaját.

- És most mit csinálunk? - érdeklődött Tomi.

- Fogalmam sincs, mihez volna kedvetek - felelte Pippi. - Ami engem illet, nem akarok ülni a babéraitmon. Én ugyanis tárgykereső vagyok, és az ilyenek egy szabad perce sincsen. - Mit mondtál, mi vagy? - kérdezte Annika. - Tárgykereső.

- Az meg micsoda? - ámult Tomi.

- Aki tárgyakat kutat fel, értitek? Mi is lehetne más? - Pippi közben kis halomba söpörte össze a padlón maradt lisztet. - A világ tele van tárgyakkal, és igazán kell valaki, aki felkutatja őket. És éppen ez a tárgykereső dolga.

- És miféle tárgyakat keresel? - kérdezte Annika.

- Amit csak el tudsz képzelni - felelte Pippi. - Aranyrögöt, strucctollat, döglött egeret, csavaranyát, ilyesmit.

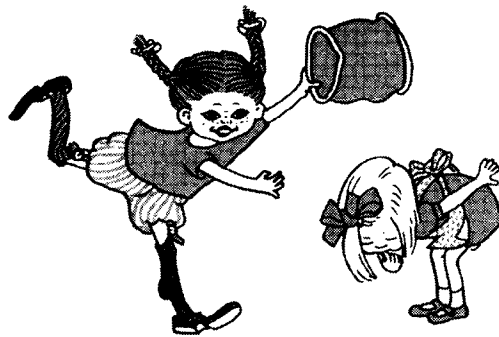
Tomi és Annika úgy találták, hogy ez jó mulatság lehet, és úgy döntöttek, hogy ők is felcsapnak tárgykeresőnek, bár Tomi kijelentette, hogy ő inkább egy nagy aranyrögöt szeretne találni, mint egy kis csavaranyát.

- Majd meglátjuk, mit sikerül - mondta Pippi. - Valamit mindig talál az ember. De igyekezzünk, nehogy megelőzzenek más tárgykeresők,

és fölszedjék előlünk az összes aranyrögöt, ami csak van a környéken.

Hamarosan útnak indult a három tárgykereső. Úgy gondolták, hogy legjobb lesz a környékbeli villák körül kezdeni, mert Pippi elmagyarázta, hogy ritkán ugyan lehet az erdő közepén is csavaranyára bukkanni, de a legremekőbb tárgyak mégiscsak ott találhatóak, ahol emberek laknak a közelben. - No persze - tette hozzá - mindennek lehetséges az ellenkezője is. Emlékszem, egyszer Borneo őserdeiben kutattam tárgyak után. És a dzsungel kellős közepén, ahol ember sose járt előttem, mit gondoltok, mit találtam? Egy takaros falábat! Később aztán elajándékoztam egy féllábú koldusnak, és ő mondta, hogy olyan pompás falábat aranyért sem kaphatott volna.

Tomi és Annika közben Pippit leste, hogy lássák, mit és hogyan csinál egy igazi tárgykereső. Pippi pedig az utca egyik oldaláról a másikra rohangált, kezével ernyőzte a szemét, és így keresett és kutatott. Néha térden kúszott, bedugta a kezét egy kerítés lécei között, majd csalódottan mondta:

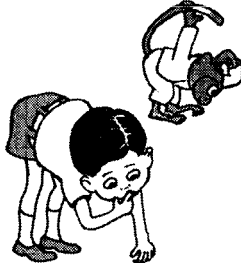
- Különös! Pedig már igazán azt hittem, hogy egy aranyrögöt látok!
- És tényleg mindent felvehetünk, amit találunk? - kérdezte Annika.
- Mindent, ami a földön hever - felelte Pippi. Kissé odébb egy idős úr hevert a fűben, és aludt.
- Ez is a földön hever - mutatott rá Pippi -, és mi találtunk rá. Vihetjük!

Tomi és Annika elképedt.

- Nem, Pippi, azért egy bácsit mégsem vihetünk el - mondta Tomi. - És különben is, mit kezdenénk vele?
- Hogy mit kezdenénk vele? Nagyon sok mindenre lehet használni.

Bezárhatnánk például egy nyúlketrecbe a nyúl helyére, és salátalevéllal etetnénk. De ha nektek nem kell, hát felőlem maradjon. Bár bosszant a gondolat, hogy jöhetnek más tárgykeresők, és elviszik.

Mentek tovább. Egyszerre csak Pippi felrikkantott: - Ilyet még nem láttam!

Felemelt a fűből egy rozsdás, hengeres bádogdobozt.

- Micsoda lelet! Valódi kincs! Dobozból sose lehet elég.

Tommi bizalmatlanul méregette a dobozt. - Mire jó ez?

- Sokféle célra - mondta Pippi. - Például süteményt tarthatsz benne. Akkor Süteményes Doboz lesz belőle. Úgy is használható, hogy nem teszel bele süteményt, akkor ez a Sütemény Nélküli Doboz, ami nem olyan jól hangzik, de mégiscsak valami. Szemügyre vette a dobozt, amely csupa rozsdá volt, ráadásul lyukas a fenéke.

- Úgy látom, hogy ez inkább Sütemény Nélküli Doboznak való - közölte érett megfontolás után. - De arra is jó, hogy az ember a fejébe húzza, és éjszakát játsszon vele.

Úgy is tett. A fejébe húzott dobozzal járkált a villanegyedben, mint egy bádogtorony, amíg csak orra nem bukott egy alacsony drótkerítésben. A bádogdoboz nagyot dőndült, amikor földet ért. -

Na látjátok? - mutatta Pippi, amikor kibújt a do

botból. - Ha ez a doboz nincs a fejemen, egyenest arcra esem, és csúnyán megsebzem magam. - No igen -jegyezte meg Annika -, de ha nincs a doboz a fejedben, nem buksz orra a drótkerítésben... De még a mondat végére sem ért, újabb diadalüvöltés harsant, és Pippi egy üres cérnaorsót mutatott fel.

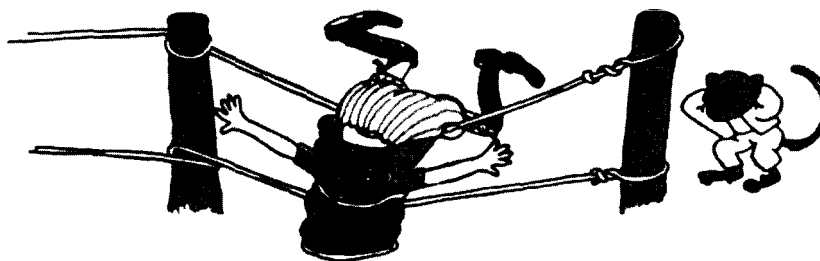
- Ma igazán szerencsés napom van - dicsekedett. - Egy ilyen aranyos, szép orsóval lehet szappanbuborékot fújni, de egy cérnára felfűzve nyakláncnak is használható! Megyek is haza, és megcsinálom. Épp ebben a pillanatban vágódott ki egy közeli villa kapuja, és egy fiú rontott ki rajta. Arcán látszott az ijedség, és nem is lehetett csodálni, mert öt fiú loholt a sarkában. Hamarosan elkapták, a kerítéshez

szorították, és mind az öten nekirontottak ököllel. Szegény fiú elsírta magát, és az arca elé kapta a karját védekezésül.

- Rajta, srácok - kiáltott a legnagyobbik és a legerősebbik a támadók közül -, hogy ne merje még egyszer a pofáját idetolni ebbe az utcába!

- Jaj, szegény Vilit verik! - kiáltott Annika. - Hogy lehetnek ilyen gonoszak? - Az az undok Bengt folyton verekszik - szolt Tomi. - Öten egy ellen, micsoda gyávák! Pippi odalépett a fiúkhoz, és mutatójával Bengt hátába bökött.

- Megálljatok csak - mondta. - Úgy képzelitek, hogy puhára veritek a kis Vilit, mégpedig öten egyszerre? Bengt megfordult, és egy kislányt látott, akivel még

sohase találkozott. Egy vadidegen lányt, aki bökdösni meri őt. Egy darabig csak tátogott a meghökkenéstől, aztán szélesen elvigyorodott.

- Hé, srácok! Hagyjátok Vilit, és vessetek egy pillantást erre a hölgyikére! Hát nem világszám? Térdre vetette magát, úgy röhögött.

Egy szempillantás alatt körülállták Pippit, Vili pedig letörölte a könnyeit, és sietve Tomi mellé oldalgott. - Láttatok már ilyen haját?

- kiáltott Bengt. - Mint a tűzvész! És a cipője! Nem adnád kölcsön az egyiket? Szeretnék evezni, de nincsen csónakom. Aztán megfogta Pippi egyik copfját, s rögtön el is engedte.

- Jaj! Megégette a kezemet!

És mind az öten körbeugrálták Pippit, és úgy harsogták:

- Piroska! Piroska!

Pippi pedig barátságosan mosolygott a kör közepén. Bengt arra számított, hogy vagy dühbe gurul, vagy elsírja magát, vagy legalább kimutatja az ijedségét. Minthogy egyik sem következett be, belebokszolt a lányba.

- Mondhatom, finoman bánasz a hölgyekkel! - jegyezte meg Pippi.

Erős karjaiba kapva magasra emelte Bengtet, odavitte egy közeli

nyírfához, és feldobta az egyik ágára. Aztán fogta a következő fiút, azt egy másik ágra hajította, a harmadikat egy villa előtt a kerítésoszlop tetejére dobta, a negyediket pedig úgy lendítette át a kerítésen, hogy az a kertben a rózságyás
ban kötött ki. Az ötödik verekedőt egy játék szekérbe gyömöszölte, amely ott állt a ház előtt. Tomi és Annika meg Vili és Pippi nézegették egy darabig a fiúkat, akik a meghökkenéstől még mindig nem jutottak szóhoz.

- Gyávák vagytok! - kiáltott rájuk Pippi. - Öten rontotok egy fiúra. Aztán nekiestek egy szegény, védtelen kislánynak. Fúj, de ronda! Akkor Tomi és Annika felé fordult.

- Gyertek, hazamegyünk. Te meg, Vili, csak nekem szólj, ha egy ujjal is bántani mernek. Bengt még mindig nem mert moccanni a faágon, hozzá ily szavakat intézett Pippi:

- Ha még volna valami megjegyzésed a hajamra vagy a cipómre, akkor tessék, ki vele, mert mennék haza. De Bengtnek nem volt semmi megjegyzése se Pippi hajára, sem a cipőjére. Így aztán Pippi egyik kezébe kapta a bádogdobozt, a másikba az orsót, és pajtásaival elvonult a helyszínről. Amikor otthon jártak, Pippi kertjében, Pippi a homlokára csapott.

- A teremtésit, milyen bosszantó! Én ilyen nagyszerű dolgokra bukkantam, ti meg nem találtatok semmit. Keressetek még egy kicsit. Tomi, miért nem kukkantasz bele abba a korhadt fatuskóba? Az ilyenekről azt mondják, hogy nines jobb lelőhely a tárgykeresőknek.

Tomi azt felelte, szerinte ő meg Annika ügyetlenebbek, hogysen valamit is találhatnának, de hogy Pippi kedvére tegyen, belenyúlt a korhatag fatönk üregébe.

- Oda nézz... - nyögte meglepetten, és kiemelte a kezét. Ujjai közt egy szép bőrkötésű jegyzetömböt tartott, amelybe egy kis ezüstceruza is bele volt tűzve. - Hát ez igazán különös - mondta. - No látod? - mosolygott Pippi. - Mégiscsak a tárgykeresés a legjobb mesterség. Nem is tudom, miért választják olyan kevesen.

Asztalosnak, cipésznek, kéményseprőnek mennek, de tárgykeresőnek, azt már nem, az nem smakkol nekik! Aztán Annikához fordult.

- Miért nem kotorászol kicsit abban az öreg tönkben? A korhadt fatönkökben úgyszólván mindenféle tárgyat meg lehet találni.

Annika bedugta a kezét, és máris egy gyönyörű korall nyakláncot

húzott elő. Ő is és Tomi is csak ámult és bámult, és egy szó sem jött a nyelvükre. És arra gondoltak, hogy ezentúl jó volna mindennap tárgykeresőt játszani.

Pippi fél éjszaka labdázott, és most hirtelen rátört az álmoság.

- Azt hiszem, szundítanom kell egyet - mondta. - Nem kísérnétek be, hogy betakarjatok?

Mikor Pippi az ágy szélére ülve a cipőit húzta le, elgondolkodva nézte őket.

- Evezni szeretne bennük az a Bengt! Fúj! - Megvetően felkacagott. - Majd én megtanítom evezni, meg én! Legközelebb!

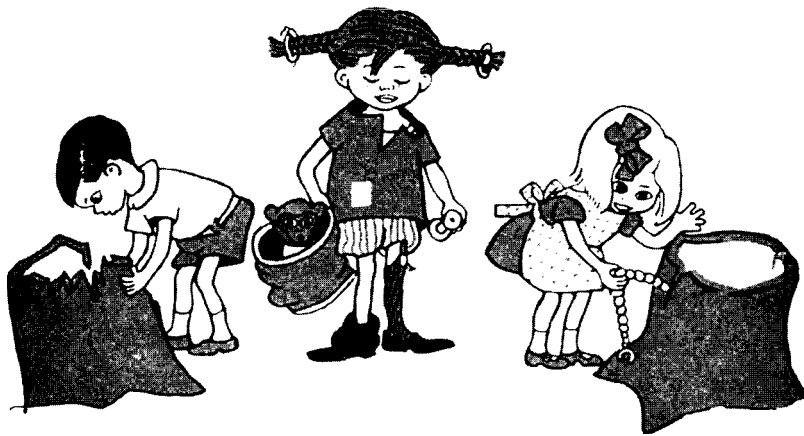
- Mondd csak, Pippi - kérdezte Tomi óvatosan -, miért hordasz ekkora cipőt?

- Hogy billegtetni tudjam a lábujjaimat - felelte Pippi.

Azzal le is feküdt. Még hozzá úgy, ahogy aludni szokott: lába a párnán, a feje meg jóval lejjebb, a takaró alatt.

- Guatemalában mindenki így alszik - bizonykodott. - Ez az igazi módja az alvásnak. És így álomban is tudom billegtetni a lábujjaimat. Ti el tudtok aludni altatódal nélkül? - kérdezte aztán. -

Én mindig énekelek magamnak, mert anélkül egy szemhunyásnyi álom sem jön a szememre. Tomi és Annika furcsa brummogást hallott a takaró alól. Pippi énekelte álomba magát. Némán és óvatosan lopakodtak ki a szobából, hogy fel ne zavarják. Az ajtóban még visszafordultak, és egy utolsó pillantást vetettek az ágy felé. Csak Pippi lábát látták a párnán, és mintha a lábujjai nekik intettek volna búcsút.

Tomi és Annika hazafutottak. Annika a kezében szorongatta a szép korall nyakláncát. - Igazán különös... - mondta. - Tomi, mit gon-

dolsz... nem lehet, hogy Pippi ezeket előre eldugta a fatörzsekben?
- Nem lehet tudni - felelte Tomi. - Ha Pippiről van szó, igazában semmit sem lehet tudni.

Pippi rendőrökkel fogócskázik

A kis városban hamar elterjedt a híre, hogy egy kilencéves kislány egészen egyedül lakik a Villekullavillában. A város nénijei és bácsijai ezt egyáltalán nem tartották illendőnek. Minden gyermeknek kell, hogy legyen ugyebár gondviselője, és minden gyermeknek iskolába kell járnia, hogy megtanulja a szorzótáblát. Ezért aztán a város nénijei és bácsijai úgy döntöttek, hogy a Villekulla-villa kis lakóját gyermekotthonban kell elhelyezni. Egyik délután Tomi és Annika uzsonnára voltak hivatalosak Pippihez. Pippi a verandalépcsőn terített meg. Olyan szépen sütött oda a nap, és a kertből odaözönlött a virágok illata. Nilsson úr a veranda oszlopain mászkált föl és le, és időnként a ló dugta oda az orrát, hogy egy mézeskalácsot kunyeráljon.

- Azért mégiscsak szép az élet! - állapította meg Pippi, és kinyújtóztatta a lábát. Ebben a pillanatban két egyenruhás rendőr közeledett a kerti bejárón.

- Nicsak! - nézett fel Pippi. - Úgy látszik, ma is szerencsés napom van. A rendőröket imádom a világon a legjobban. Persze a spenót után.

És elragadtatott képpel elindult a rendőrök elé.

- Itt van az a kislány, aki a Villekulla-villába költözött be? - kérdezte az egyik rendőr.

- Ellenkezőleg - felelte Pippi. - Itt egy apró néni van, aki a harmadik emeleten lakik a város tulsó végén.

Ezt csak azért mondta, hogy tréfálkozzék kissé a rendőrökkel. Ám a rendőrök egyáltalán nem találták a dolgot mulatságosnak. Azt

mondták, velük ne próbáljon szórakozni. Aztán elmagyarázták, hogy a városban bizonyos kedves emberek úgy rendelkeztek, hogy neki helyet kell kapnia egy gyermekotthonban.

- Nekem már van helyem egy gyermekotthonban - mondta Pippi.

- Azt mondd, hogy már el is van intézve? - kérdezte meglepve az egyik rendőr. - Hol van az a gyermekotthon?

- Itt - mutatott Pippi büszkén a házára. - Én gyermek vagyok, ez meg az otthonom, tehát gyermekotthon. És helyem van benne bőven.

- Kedves gyermekem - mondta mosolyogva a rendőr -, félreérted a dolgot. Igazi gyermekotthonba kell költöznöd, ahol gondot viselnek rád. - És ott lovat is tarthat az ember? - Arról természetesen szó sem lehet. - Mindjárt gondoltam - mondta Pippi komor képpel. - Hát majmot?

- Semmi esetre sem.

- Értem - bólintott Pippi. - Akkor szerezzenek kölyköket máshonnan abba a gyermekotthonukba. Észem ágában sincs odaköltözni.

- És arra nem gondolsz, hogy iskolába kell járnod?

- Miért kéne iskolába járnom?

- Hogy megtanulj ezt meg azt.

- Milyen ezt és milyen azt?

- Hát mindenfélét, minden hasznos dolgot, például a szorzást.

- Kilenc éve jól megvagyok morzsás nélkül - jelentette ki Pippi. - És megleszek ezután is.

- Jó, de gondolj csak arra, milyen szégyen lesz, ha megnősz, és valaki, mondjuk, azt kérdezi tőled, hogy hívják Portugália fővárosát, és te nem tudsz felelni.

- Dehogynem tudok felelni! Azt felelem: ha olyan eszeveszetten kíváncsi vagy, hogy hívják Portugália fővárosát, akkor a legegyszerűbb, ha írsz Portugáliába, és megkérdezed.

- De nem lenne mégis jobb neked, ha magad is tudnád?

- Talán igen - felelte Pippi. - Az is lehet, hogy esténként álmatlanul fekszem majd, és csak azon jár az eszem, hogy az ördögbe is hívják Portugália fővárosát! De hát nem lehet mindig minden jó az embernek - mondta, és átment kézenállásba. - Egyébként voltam én Lisszabonban a papával - folytatta fejfelé állva, mert ő így is tudott beszélni. Az egyik rendőr erre azt mondta, csak ne képzelje Pippi, hogy azt teheti, ami neki tetszik. El kell mennie velük a gyermekotthonba, mégpedig azonnal. Ez a rendőr meg is indult Pippi felé, és elkapta a karját. Pippi könnyed mozdulattal kiszabadította magát, és a rendőr vállára ütött. - Te vagy a fogó! - kiáltotta, és mielőtt a rendőr szeme megrebbenhetett volna, már fel is szökkent a veranda korlátjára. Újabb ugrással fent volt a kis erkélyen a veranda fölött. A rendőröknek nem volt kedvük ezen az úton követni őt, inkább beloholtak a házba, fel a lépcsőn, és úgy rontottak ki az erkélyre. Addigra azonban Pippi már a tetőn mászott felfelé; úgy kúszott a cserepeken, mintha maga is majom volna. A tetőgerincen megállt egy pillanatra, aztán kecsesen felszökkent a kéményre. Az erkélyen a két rendőr a haját tépte, Tomi és Annika pedig a gyepről figyelték Pippi mutatványát. - Nagyszerű játék a fogócska - tapsikolt Pippi. - És milyen kedves, hogy eljöttetek! Bizony, a mai nap is szerencsés nap nekem, most már biztosan látom.

A rendőrök némi tanakodás után felkutattak egy létrát, az egyik oldalfalhoz támasztották, és egymás nyomában felmásztak, hogy leszedjék Pippit. Hanem amikor felértek a tetőgerincre, és azon egyensúlyozva megindultak Pippi felé, a képükre kiült a szorongás. - Ne féljetek - biztatta őket Pippi. - Egyáltalán nem veszélyes. Nagyon is jó mulatság.

A rendőrök már csak két lépésre voltak Pippitől, amikor ő leszökkent a kéményről, és nevetve, visongva elfutott a gerinccen a másik oldalfal felé. A háztól néhány méterre egy nagy fa állt. - Ugrás

jön! - kiáltotta Pippi, és belevetette magát a fa zöld lombkoronájába, elkapta az egyik ágat, kézen lógva hintázott rajta egy darabig, majd leugrott, és földet ért. Megkerülte a házat, és elkapta a létrát a faltól. A rendőröknek elállt a lélegzete, amikor Pippet ugrani látták, de még nagyobbat néztek, amikor a gerincen visszaóvakodtak, és nem találták a létrát. Először borzasztóan feldühödtek, és ráförmedtek Pippire, aki lentről figyelte őket, hogy azonnal tegye vissza a létrát, különben másképp fognak beszélni vele.

- Miért mérgeledtök annyira? - kiáltott vissza Pippi szemrehányóan.

- Hiszen fogócskát játszunk, és a játszótársak jó barátok, nem? A rendőrök elgondolkodtak, s végül az egyikük behízselő hangon leszólt:

- Ugyan, kedveském, nem tennéd oda azt a létrát, hogy lemászhatunk innen?

- Már hogyan tenném - felelte Pippi, és egy szempillantás alatt a falhoz támasztotta a létrát. - Aztán leültök nálam, és kávézunk egyet, jó?

Az alattomos rendőrök azonban, amint földet ért a lábuk, Pippire rontottak, és így üvöltöttek: - Most aztán kapsz, nyavalyás kölyök! Pippi rájuk mosolygott.

- Sajnos, most már nincs időm játszani. Pedig igazán olyan jó mulatság volt.

Azzal a derékszíjuknál megragadta a két rendőrt, és a feje fölött tartva végigvitte őket a kerti úton, a kerítéskapun át ki az útra, és ott letette őket. Eltelt egy kis idő, amíg az elképedt rendőrök moc-canni mertek.

- Várjatok egy pillanatig! - kiáltott Pippi. Visszafutott a konyhába, és már jött is egy kis tálca mézeskalács szívvvel.

- Kóstoljátok meg - mondta kedvesen. - Kicsit megégett, de azért finom.

Aztán visszament kis barátaihoz, akik tágra nyílt szemmel álltak, és csak bámultak rá. A rendőrök pedig siettek vissza a városba, és elmondták az összes néninek meg bácsinak, hogy Pippi nem igazán illenék egy gyermekotthonba. Arról nem beszéltek, hogy fenn jártak a tetőn. A nénik és a bácsik végül úgy találták, hogy leghelyesebb, ha Pippit hagyják, hadd lakják a Villekulla-villában. Ha pedig majd iskolába kell mennie, azt rábízák, oldj a meg maga.

Pippi, Tomi és Annika igazán remek délutánt töltöttek együtt. Folytatták a félbemaradt uzsonnát. Pippi negyven mézeskalácsot küldött le a torkán, majd kijelentette:

- Azért nem ilyenek az igazi rendőrök. Ó, nem! Ezek túl sokat fecsegték a gyermekotthonról meg a morzsásról meg Lisszabonról.

Aztán lekapta a lovat a verandáról, és jót lovagol

tak rajta mind a hárman. Annika eleinte félt, és nem akart, felszállni, de aztán látta, mennyire élvezi Pippi és Tomi, és ő is engedte, hogy Pippi feltegye a ló hátára. A ló körbe-körbe ügetett a kertben, Tomi pedig harsogta: *„Itt jönnek a svédek, az ágyú dörög!”*

Amikor Tomi és Annika aznap este ágyba bújt, Tomi megszólalt:

- Annika, ugye, milyen remek, hogy Pippi ideköltözött?

- De még milyen remek! - mondta Annika.

- Én már nem is emlékszem, miket játszottunk, amikor még nem ismertük őt. - Hát, Fekete Pétert meg bújócskát, ilyesmit - felelte Annika. - Pippivel minden sokkal érdekesebb. És az a lovaglás!...

Pippi iskolába megy

Tomí és Annika természetesen iskolába jártak. Minden reggel nyolckor kézen fogva útnak indultak, hónuk alatt az iskolakönyvekkel. Ez idő tájt Pippi többnyire lova csutakolásával, Nilsson úr öltöztetésével vagy a reggeli tornájával volt elfoglalva. A torna abból állt, hogy szép egymásutánban 43 tigrisbukfencet vetett. Aztán a konyhaasztalhoz ült, és áldott békességben megivott egy nagy bögre tejeskávét sajtos kenyérral. Tomí és Annika mindig vágyakozva pillantottak fel a Villekulla-villára, amikor elhaladtak előtte iskolába menet. Sokkal szívesebben ott maradtak volna Pippivel játszani. Vagy legalább Pippi is eljött volna velük az iskolába, az mégiscsak volna valami! - Gondold csak el, milyen jó volna vele jönni haza az iskolából! - sóhajtott Tomí.

- Még odamenni is jó volna vele - mondta Annika. Minél többet gondoltak erre, annál unalmasabbnak találták Pippi nélkül az iskolát, és végül úgy döntöttek, hogy rábeszélük, kezdje meg iskolai tanulmányait.

- El se tudod képzelni, milyen aranyos tanító nénink van - kezdte Tomí ravaszul egyik délután,

amikor végeztek a leckéjükkel, és átfutottak a Villekulla-villába.

- Ó, ha tudnád, milyen remek az iskolában! - vette át a szót Annika.

- Igazán nagyon unnánk magunkat, ha nem járhatnánk oda.

Pippi egy zsámolyon ülve éppen lábat mosott. Nem felelt semmit, csak a lábujjait billegette, amíg mindent összefröcskölt maga körül.

- És nem is kell olyan borzasztó sok időt ott tölteni - folytatta Tomí.

- Már kettőkor hazajövünk.

- Bizony, aztán van karácsonyi szünidő és húsvéti szünidő meg nyári vakáció - tódította Annika. Pippi elgondolkodva rágcsálta a nagylábujját, de továbbra sem szólt semmit. Hirtelen felkapta a mosdótálat, és a vizet mind a padlóra zúdította, hogy Nilsson úrnak, aki ott játszott egy kis tükörrel, csuromvizes lett a nadrágja.

- Ez igazságtalanság! - csattant fel Pippi, ügyet se vetve Nilsson úrra, aki a vizes nadrágja miatt méltatlankodott. - Felháborító

igazságtalanság! Nem fogom törni!

- Micsodát? - ámuldozott Tomi.

- Négy hónap múlva itt a karácsony, és akkor nektek karácsonyi szünetidőtök lesz. De nekem, nekem mi jut? - Pippi hangja bánatosra váltott. - Egy akkora karácsonyi szünet sem, mint a kisujjam - panasolta. - Ez nem maradhat így. Holnap elmegyek az iskolába!

Tomi és Annika elragadtatottan tapsikoltak.

- Hurrá! Akkor reggel nyolckor várunk rád a kapunk előtt.

- Azt már nem - mondta Pippi -, olyan korán nem megyek iskolába. És különben is, ha megyek, akkor lovon megyek.

És úgy is lett. Másnap pontosan tízkor leemelte lovát a verandáról, és nem sokkal később a városka minden lakója sietett az ablakhoz, hogy lássa, miféle megbokrosodott ló került a városukba. Ők legálábbis azt hitték, hogy megbokrosodott. Pedig erről szó sem volt, mindössze annyi történt, hogy Pippinek sietős volt az útja az iskolába. A legvadabb vágóban ért az iskolaudvarba, leugrott a még futó ló hátáról, odakötötte őt egy fához, és olyan zajjal rántotta fel a tanterem ajtaját, hogy Tomi és Annika meg kis osztálytársaik összereztek a padokban. - Szevasztok! - rikkantotta Pippi, és meglengette nagy kalapját. - Remélem, idejében jöttem a morzsásra! Tomi és Annika már elmondták a tanító néninek, hogy jön majd egy új kislány, akit Pippinek hívnak. A tanító néni is hallotta a kis városban szállongó híreket Pippiről. És mivelhogy aranyos és kedves tanító néni volt, úgy döntött, mindent megtesz, hogy Pippi jól érezze magát az iskolában. Pippi kérdés nélkül levágta magát az egyik üres padba. A tanító néni azonban nem zavartatta magát hanyag viselkedésétől, hanem barátságosan üdvözölte:

- Isten hozott nálunk, kedves Pippi! Remélem, hogy jól fogod érezni magad közöttünk, és nagyon sokat tanulsz.

- Aha, és remélem, hogy karácsonyi szünetet is kapok - felelte Pippi.

- Mert amiatt vagyok itt. Az igazságosság minden előtt! - Ha volnál olyan kedves, és megmondanád a teljes nevedet - folytatta a tanító néni -, akkor beírnálak az osztálykönyvbe.

- Úgy hívnak, hogy Harisnyás Pippilotta Citadella Intarzia Majolika Ingaóra, az apám Harisnyás Efraim kapitány, valaha a tengerek réme, mostanában négerkirály. A Pippi igazában a becenevem, mert apám úgy gondolta, hogy a Pippilotta túl hosszú.

- Értem - mondta a tanító néni -, akkor mi is Pippinek fogunk szólítani. De most először megnézzük, mit tudsz már egyáltalán.

Hiszen nagy lány vagy, biztosan tudsz sok mindent. Kezdjük a számolással. Lássuk, Pippi, mennyi 7 meg 5 együtt? Pippi csodálkozva és kedvetlenül nézett a tanító nénire.

- Na hallod, ha nem tudod magad, azt hiába várod, hogy éntőlem tudod meg!

A gyerekek mind rémült szemeket meresztettek Pippire. A tanító néni pedig elmagyarázta neki, hogy az iskolában nem szokás így felelni. És a tanító nénit az iskolában nem tegezzük, hanem tanító néninek szólítjuk.

- Bocsánatot kérek - mondta Pippi őszinte megbánással -, ezt nem tudtam. Többé nem csinálom.

- Remélem is - mondta a tanító néni. - És akkor most elárulom neked, hogy 7 meg 5 az 12. - Na látod! - vágta rá Pippi. - Tudod te magad is, akkor meg miért tőlem kérdezted? Te jó ég, már megint tegeztelek! Bocsánat - mondta, és jót csípett a saját fülébe.

A tanító néni úgy döntött, hogy semmit sem vesz észre.

- Nos, Pippi - folytatta -, akkor mit gondolsz, mennyi 8 meg 4?

- Hát, mondjuk, 67 - próbálkozott Pippi.

- A világért sem - felelte a tanító néni. - 8 meg 4 az 12.

- No most már álljunk meg, anyuskám - csattant fel Pippi -, mert ami sok, az mégiscsak sok! Egy perce sincs, hogy azt mondtad, 7 meg 5 lesz 12. Azért még az iskolában is kell lennie valamiféle rendnek. Egyébként, ha ilyen gyerekesen odavagy ezekért a butaságokért, miért nem ülsz félre egyedül egy sarokba számolni, hogy addig mi legalább fogócskázhassunk? Ó, a keservit, hát már megint tegeztelek! - kiáltott Pippi egészen kétségbeesve. - Nagyon igyekszem ezután, hogy el ne felejtsem. Meg tudsz bocsátani még most az egyszer? A tanító néni azt mondta, hogy meg tud bocsátani. Belátta, hogy semmi értelme Pippet tovább faggatni a számolásról, és inkább a többi gyereket kérdezte.

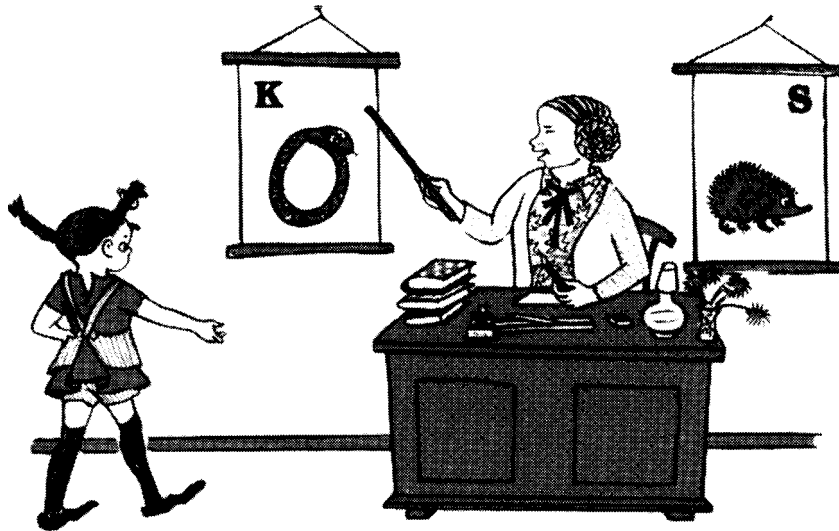
- Tomi feleljen most erre - folytatta. - Ha Lizának van 7 almája és Lexinek 9 almája, mennyi van kettőjüknek együtt?

- Helyes, Tomi, mondd csak meg - kotyogott közbe Pippi -, és közben felelj nekem is. Ha Lizának fáj a gyomra, és Lexinek még jobban fáj, akkor ki a hibás, és hol lopták az almát?

A tanító néni igyekezett úgy tenni, mintha semmit sem hallott volna, és Annikához fordult. - Most neked adok egy példát, Annikat Guszti iskolai kiránduláson volt az osztálytársaival. Amikor elindult, egy koronája volt, és amikor hazaért, hét fillére maradt. Mennyi pénzt

költött az úton? - Én pedig azt szeretném tudni - ugrott fel Pippi -, hogy miért pazarolt ennyit, hogy málnaszörpre költötte-e a pénzét, és hogy indulás előtt rendesen fület mosott-e.

A tanító néni jobbnak látta mindenestül otthagyni a számtant. Úgy képzelte, hogy Pippi szívesebben tanulná az olvasást. Ezért aztán elővett egy faliképet, amely egy sündisznót ábrázolt. A sündisznó orra előtt ott lebegett egy „s” betű. - Nézd csak, Pippi, ez biztosan tetszeni fog neked - mondta a tanító néni. - Itt látsz egy s-s-s-s-sündisznót. És ez a betű itt, a s-s-s-s-s-s-s-s-sündisznó orránál, ez az „s” betű. - Nohát, ezt én el nem hiszem - felelte Pippi. - Inkább úgy néz ki, mint egy kampó. Csak azt nem tudom, mit kezd a sündisznó ezzel a kampóval.

A tanító néni elővette a következő falitáblát, amelyre egy kígyó volt rajzolva, és elmagyarázta, hogy a felette látható betű a „k”. - Ha már kígyókról beszélünk - mondta Pippi -, sose felejttem el, amikor egy óriáskígyóval verekedtem Indiában, akkora fenevad volt, hogy olyat el se tudtok képzelni, tizennégy méter hosszú, és olyan mérges, mint egy darázs, mindennap öt indust falt föl, és még utóételnek két gyereket, képzeljétek csak, egyik nap engem akart utóételnek fölfalni, és körém tekeredett, reccs!, én meg jól fejbe csaptam, bumm!, mire ő sziszegett, hissss!, erre még egyszer fejbe csaptam, bumm!!, no erre phúúú!, kifújta a szufláját, és megdőglött, szóval ez a „k” betű? Nagyon érdekes.

Pippi végül kénytelen volt levegőt venni, és a tanító néni, aki már

látta, hogy nem lesz könnyű zöld ágra vergődnie Pippivel, azt javasolta a gyerekeknek, hogy inkább rajzoljanak. Akkor biztosan Pippi is nyugodtan ül egy darabig, gondolta a tanító néni.

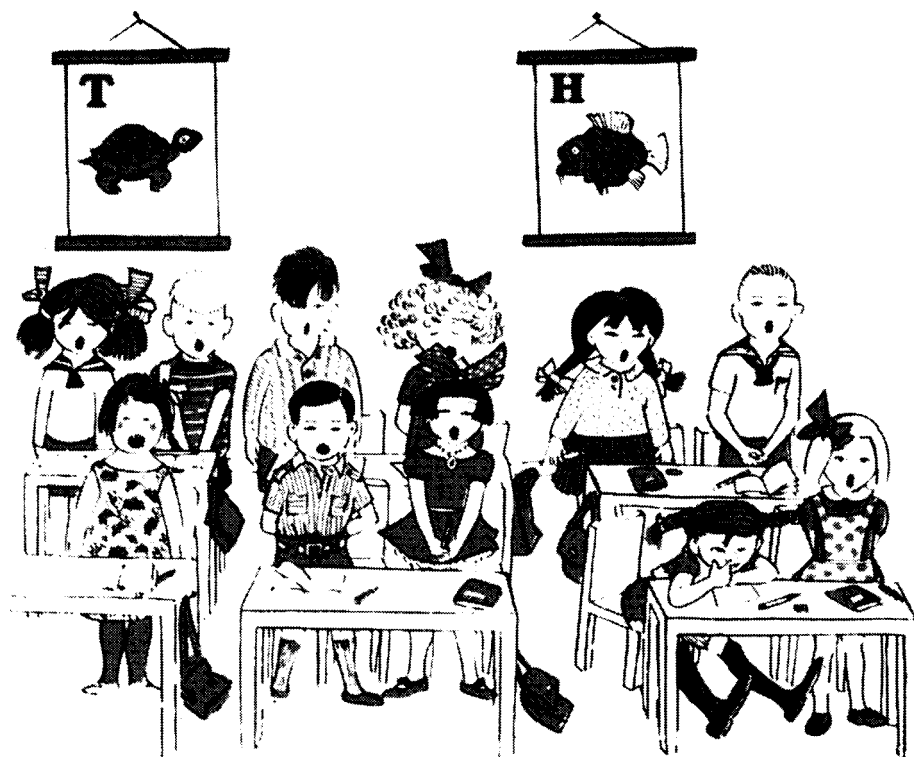
Papírlapokat meg ceruzákat szedett elő, és kiosztotta a gyerekeknek.

- Mindenki azt rajzoljon, amihez kedve van - mondta, ő pedig leült a katedrához, és javítani kezdte a füzeteket. Kis idő múlva felnézett, hogy lássa, hogy megy a rajzolás. És azt látta, hogy a gyerekek mind Pippet bámulják, aki a padlón hasal, és arra rajzol elmerülten.

- Mondd csak, Pippi - kérdezte -, miért nem rajzolsz a papírra?

- Az már tele van rajzolva - felelte Pippi -, de az egész lovam nem fér el azon a vacak kis fecnin. Most rajzolom éppen a mellső lábait, de majd ha a farkához érek, ki kell mennem vele a folyosóra. A tanító néni egy darabig erősen törte a fejét. - Mi volna, ha énekelnénk inkább? - kérdezte. Minden gyerek felállt a padjában, csak Pippi nem, aki továbbra is a padlón hevert. - Ti csak énekeljete, addig kissé kipihenem magam - mondta. - A túl sok tudomány megárt a legjobb koponyának is.

Ettől a tanító néni türelme végleg elfogyott. Az összes gyereket kiküldte az iskolaudvarra, mondván, hogy négyszemközt akar beszélni Pippivel.

Amikor kettesben maradtak, Pippi felállt, és a katedrához ment.

- Tudod mit? - kezdte, majd így folytatta: - ...izé, tanító néni, tetszik tudni, nagyon jó volt itt, jó volt látni, hogy megy az az iskola. De azt hiszem, ennyi elég is volt belőle. Azt se bánom, ha nem kapok karácsonyi szünetet. Sok nekem ennyi alma meg sündisznó meg kígyó. Csak úgy forog a fejem tőlük. Remélem, hogy nem bánkódsz miattam.

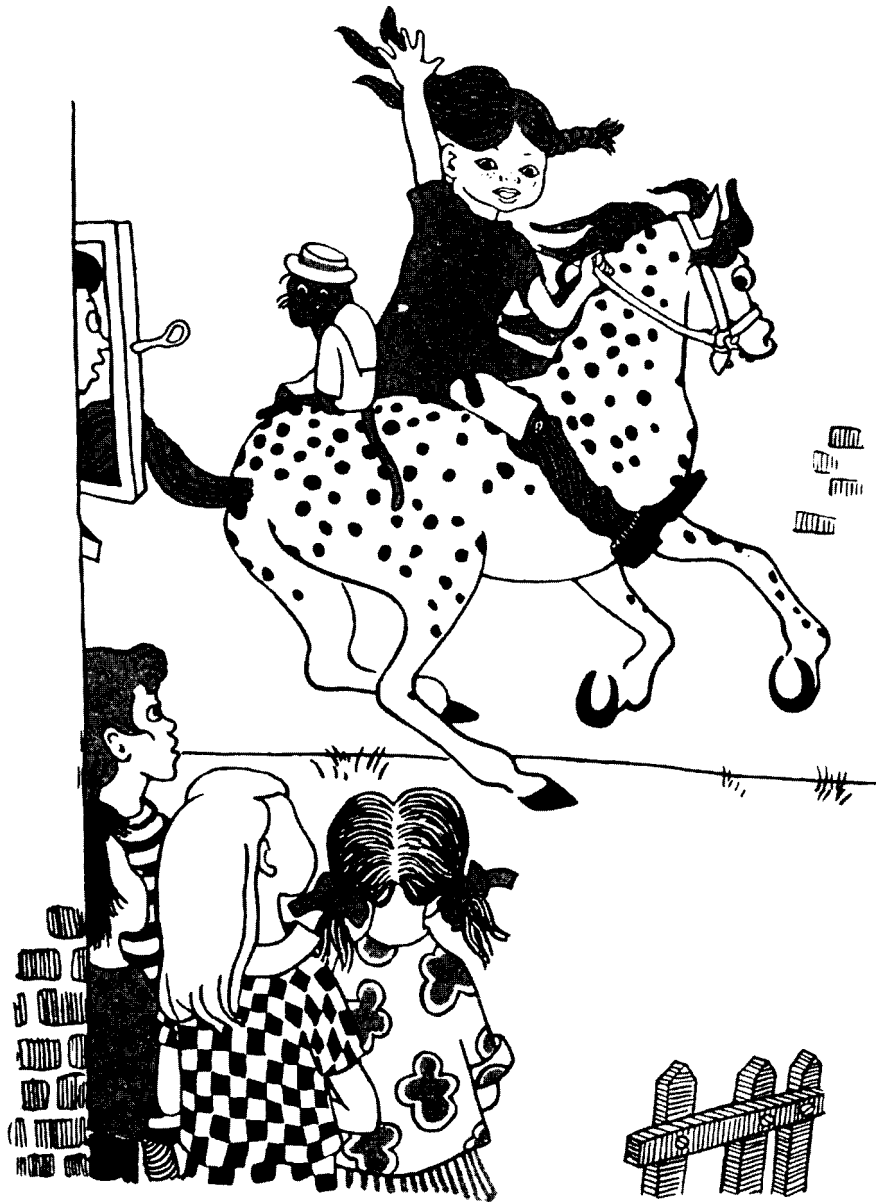
De a tanító néni azt mondta, hogy igenis bánkódik, főleg azért, mert Pippi meg se próbál rendesen viselkedni, márpedig egyetlen gyerek se járhat iskolába, aki ott így viselkedik, még akkor se, ha nagyon szeretne.

- Talán rosszul viselkedtem? - ámuldozott Pippi. - Nohát, ezt igazán nem gondoltam volna - mondta bús képpel. Senki sem tudott olyan bús képet vágni, mint Pippi, ha szomorú volt. Hallgatott egy darabot, végül így szólt remegő hangon:

- Értsd meg, tanító néni, ha valakinek a mamája angyal és az apja négerkirály, és ő maga egész életében csak a tengert járta, akkor nem könnyű tudnia, hogyan kell viselkedni az iskolában az almák meg a sündisznók között. A tanító néni azt felelte, hogy megérti, és egyáltalán nem bánkódik Pippi miatt, és hogy Pippi visszajöhet az iskolába később, ha majd nagyobb lesz. Pippiről sugárzott az öröm ennek hallatára, és így szólt:

- Igazán nagyon rendes vagy, tanító néni. Nézd, ezt neked adom! Azzal a zsebéből előhúzott egy szép kis aranyórát, és a tanári asztalra tette. A tanító néni azt mondta, hogy nem fogadhat el egy ilyen értékes ajándékot, de erre Pippi így szólt:

- El kell fogadnod! Különbén holnap reggel is eljövök az iskolába!

És Pippi már futott is ki az iskolaudvarra, és egy ugrással a ló hátán termett. A gyerekek mind köréje tódultak, hogy megpaskolják a lovát, és lássák az elvonulását.

- Én más iskolát is láttam Argentínában -jelentette ki Pippi fölényesen, és lepillantott a gyerekekre. - Nektek is oda kéne járnotok. Ott a húsvéti szünet a karácsonyi szünet vége után három nappal kezdődik, és alig ér véget a húsvéti szünet, három nap múlva már nyári vakáció van. A nyári vakáció november elsejéig tart, akkor nehéz időszak következik a karácsonyi szünidőig, ami november tizenegyedikén kezdődik. Azért azt is ki lehet bírni, mert leckét nem

adnak fel. Argentínában szigorúan tilos leckét feladni és tanulni. Előfordul időnként, hogy egyik vagy másik argentin gyerek elbújik a ruhásszekrénybe, és ott titokban tanul, de ha a mamája rajtakapja, akkor megkapja a magáét. Ott egyáltalán nincs számtan az iskolában, és ha valamelyik gyerek tudja, mennyi 7 meg 5, akkor azt a szégyenpadba ültetik, legalábbis, ha volt olyan ostoba, hogy elmondta a tanító néninek. Olvasás is csak pénteken van, már ha akad könyv, amiből olvassanak. De sohasem akad.

- És akkor mit csinálnak az iskolában? - érdeklődött egy kisfiú.

- Hát cukorkát esznek - vágta rá Pippi. - Van a közelben egy cukorkagyár, onnan egy hosszú cső vezet az iskoláig, azon ömlik a cukorka egész nap, a gyerekeknek épp elég dolguk van vele, hogy mind megegyék.

- Jó, de mit csinál a tanító néni? - kérdezte egy kislány.

- Szedegeti le a papírt a cukorkákról, te butuska. Talán azt képzelted, hogy a gyerekek bajlódnak ezzel? Még mit nem! Sokan nem is mennek el az iskolába, csak a bátyjukat küldik maguk helyett. Pippi meglengette a kalapját.

- Szevasztok, gyerekek! - kiáltotta vidáman. - Most nem láttok egy darabig. De mindig tartsátok észben, hány almája van Lexinek, különben sose lesztek boldogok! Hahahaha!

Csengő kacagással vágatott ki Pippi a kapun, hogy a zúzottkő csak úgy kavargott a 16 patája körül, és megremegtek az iskola ablakai.

Pippi a kapura ül, és fára mászik

Pippi, Tomi és Annika ott ült a Villekulla-villa előtt. Pippi és Annika a kertkapu egy-egy oszlopán helyezkedett el, Tomi pedig a kerítés tetejére ült. Szép meleg nap volt, augusztus vége felé járt az idő. A kerítés mellett nőtt körtefa olyan mélyre nyújtotta ágait, hogy a gyerekeknek csak a kezüket kellett kinyújtaniuk a finom, sárgászöld őszi körtékért. Mind a hárman körtét majszoltak, és a csutkáját az útra köpdösték. A Villekulla-villa a városka végén állt, ahol a szelíd vidék vette kezdetét, és az utca az országútban folytatódott. A városka lakói szívesen sétáltak arrafelé, mert ez volt az egyik legszebb tájék az egész környéken.

Ahogy a gyerekek ott majszolták a körtét, egy kislány tűnt fel a város felől. Amint megpillantotta őket, megállt és megkérdezte: - Nem láttátok az apukámat itt az úton? - Lássuk csak! - mondta Pippi. - Milyen az apukád? Kék a szeme?

- Igen - felelte a kislány.

- Derék termetű, nem túl magas és nem túl alacsony?

- Igen.

- Fekete kalapban volt, és fekete cipőben?

- Igen, ő az! - kiáltott a kislány reménykedve.

- Nem, ilyet nem láttunk erre - jelentette ki Pippi. A kislány elszontyolodva indult visszafelé.

- Várj csak! - kiáltott utána Pippi. - Nem volt kopasz?

- Nem! - kiáltott vissza a kislány mérgesen.

- Még szerencséje - nevetett Pippi, és kiköpött egy körtecsutkát.

A lány távolodott, de Pippi megint utána kiáltott: - És nem volt olyan szörnyű nagy füle, hogy a válláig lógott?

- Nem! - kiáltott a kislány, és elképedve visszafordult. - Tényleg láttál valakit, aki ekkora fülekkel ment erre?

- Sose láttam senkit, aki a fülével megy - felelte Pippi. - Akit csak ismerek, az mind a cipőjével megy.

- Ne butáskodj már! Úgy értettem, hogy láttál erre valakit, akinek ekkora füle volt? - Dehogyan! - nevetett Pippi. - Ekkora füle senkinek sincs. Jól is nézne ki.

Némi gondolkodás után hozzátette:

- Legalábbis errefelé nincs ilyen. Persze Kínában egészen más a helyzet. Láttam egyszer Sanghajban egy kínait. Akkora füle volt,

hogy kapucninak használta. Amikor esett az eső, magára borította a füleit, így melegen és szárazon maradt. Sok mindenre tudta használni a nagy füleit. Ha nagyon kutya idő volt, gyakran a barátait és a rokonait is a füle alá invitálta. Ott ültek mind a fülei alatt, és bánatos dalaikat énekelték, amíg odafönt zengett az ég. Mindenki nagyon szerette a fülei miatt. Haj Sangnak hívták. Látnotok kellett volna, amikor reggelente Haj Sang a munkába szaladt. Mindig az utolsó pillanatban indult, mert nagyon szeretett aludni, és el nem képzelhetitek, milyen kedves látvány volt, ahogy loholt az utcán, és a két nagy füle mint két nagy sárga vitorla repdesett utána.

A kislány ott állt, és tátott szájjal hallgatta Pippi meséjét. Tomi és Annika is abbahagyták a körteevést, úgy lefoglalta őket a figyelem. - Annyi gyereke volt - folytatta Pippi -, hogy maga sem tudta, hányan vannak. A legkisebbet Péternek hívták.

- Kínai gyereket nem hívhatnak Péternek - akadékoskodott Tomi.
- Ezt mondta a felesége is Haj Sangnak. Kínai gyereket nem hívhatnak Péternek, mondta az anya. De Haj Sang szörnyen makacs ember volt, és kijelentette, hogy vagy Péternek hívják a kölyköt, vagy nem hívják sehogy. Azzal leült egy sarokba, beburkolta magát a füleivel, és ott duzzogott napokig. Szegény felesége kénytelen volt engedni, és így a gyerek a Péter nevet kapta. - Csodálatos - rebegte Annika. - Ez lett aztán a legundokabb kölyök egész Sanghajban - folytatta Pippi. - Olyan válogatós, hogy az anyját az örületbe kergette. Ugye, tudjátok, hogy Kínában fecskefészket esznek? Hát az anyja odaült egy egész tál fecskefészkekkel, hogy megetesse. Tessék, Péterkém, mondta, egy fecskefészek a papának... De Péterke csak összeharapta a száját, és a fejét rázta. Végül Haj Sang olyan mérges lett, hogy kijelentette, a kölyök egy falatot se kap enni, amíg meg nem eszik egy fecskefészket a papának. Ha pedig Haj Sang valamit kijelentett, hát az úgy is lett. Ugyanaz a fecskefészek járt konyhából ki, konyhába be májustól októberig. Július tizennegyedikén az anyja könyörögni kezdett, hadd adjon hűsgombócot Péternek, de Haj Sang hajthatatlan volt.

- Hülyeség - mordult fel a kislány.

- Bizony, Haj Sang is ezt mondta - folytatta Pippi. - Hülyeség, mondta, a kölyök csak durcáskodik, igazában szereti a fecskefészket. De hiába, Péter csak összeharapta a száját, és ez így ment májustól októberig.

- De hogy élt, ha nem evett? - kérdezte Tomi.

- Hát nem is élt - felelte Pippi. - Meghalt, merő durcáskodásból. Október tizenhétedikén. Tizenkilencedikén temették. Huszadikán pedig egy fecske beröppent az ablakon, és tojásokat rakott a fészekbe, amely az asztalon maradt. Így aztán mégiscsak lett valami haszna, és minden jóra fordult - mondta Pippi vidáman.

Aztán a kislányra nézett, aki még mindig zavartan állt ott.

- Mit állsz és bámulsz? - szólt rá. - Mi a bajod? Csak nem képzeled, hogy mindez szintiszta hazugság? Ha úgy képzeled, hát mondd meg egyenest! - kiáltotta fenyegetően, és az öklét rázta. - Dehogysis, eszembe sincs! - felelte a kislány ijedten. - Nem akartam azt mondani, hogy hazudsz, csak...

- Nem? Pedig mindez hazugság. Úgy hazudok, hogy a nyelvem elfeketedik a számban, hallod? Tényleg elhitted, hogy egy gyerek ellehet evés nélkül májustól októberig? No persze egy-két hónapig, esetleg háromig megy a dolog, de májustól októberig, nem, az már ostobaság. Szóval hazudtam, magad is rájöhettél volna. Minek hagyod, hogy bárki ilyesmit bebeszéljen neked? Erre a kislány visszaindult a városba, és többé nem fordult hátra.

- Milyen hiszékenyek egyesek! - szólt Pippi Tomihoz és Annikához. - Májustól októberig, kész hülyeség!

Aztán még egyszer a kislány után kiáltott:

- Nem láttuk erre a papádat! Egész nap nem láttunk egyetlen kopaszt sem. De tegnap tizenheten vonultak itt, karöltve!

Pippi kertje valóban csodálatos volt. Gondozatlan, azt meg kell hagyni, de pompás gyepe volt, amit sohase nyírtak, és nagy rózsabokrai tele fehér, sárga és rózsaszín virágokkal, ezeket sem metszette kertész, de kábító illatot leheltek. Nőtték ott gyümölcsfák is, és legfőképp őszöreg tölgyfák és szilfák, amelyekre nagyszerűen lehetett mászni.

Tomi és Annika kertjében nemigen volt megmászni való fa, mert anyukájuk borzasztóan félt, hogy a gyerekei le találnak esni, így aztán nem sokat másztak fára életükben. Ám Pippi most azzal állt elő, hogy mi lenne, ha felmásznának a legnagyobb tölgyfára.

Tomi azonnal leugrott a kerítésről, annyira fellelkesítette az ötlet. Annika megfontoltabb volt, de amikor látta, hogy a fatörzsből kinövő dudorok támaszt kínálnak a lábnak, neki is kedve támadt kipróbálni a famászást.

Néhány méterrel a föld felett a tölgyfa kétfelé ágazott, és itt

valóságos kis szoba alakult ki. Szempillantás se telt belé, és a három gyerek már elhelyezkedett az öblében. Fejük felett mint zöld tető terült szét a tölgyfa lombozata.

- Itt uzsonnázhatnánk - mondta Pippi. - Beugrom, és főzök kávét. Tomi és Annika tapsoltak, és bravót kiáltottak. Pippi térült-fordult, és már jött is a kávéval és a tegnapi sült fánkkal. Megállt a fa alatt, és egyenként felhajította a kávécsészéket. Tomi és Annika elkapták. Olykor a tölgy kapta el, vagyis a csészék széjjeltörték. De Pippi már rohant is új bögrékért. Aztán a fánk jött sorra, és egy ideig fánkok kavarogtak a levegőben. Azok legalább nem törték széjjel. Végül Pippi felkapaszkodott egyik kezében a kávéskannával, egy flaskában a

tejet hozta, végül egy kis dobozban a cukrot. Tomi és Annika kijelentette, hogy kávé még soha ennyire nem ízlett nekik. Otthon általában nem is kaptak kávé, csak vendégségben. És most vendégségben voltak. Annika egy kis kávé a térdére loccsantott. Először forró és nedves volt, aztán hideg és nedves, de Annika azt mondta, hogy nem is számít.

Amikor mindent megettek és megittak, Pippi lehajigálta a csészéket a gyepre.

- Kíváncsi vagyok, milyen törésálló porcelánt csinálnak manapság - mondta. Az egyik csésze és három tál egyben maradt, és a kávéskannának is csak a csőre tört le.

Pippi közben följebb mászott a fán.

- Ilyet sem láttam még! - kiáltott fel. - A fa üreges.

A fa törzsében volt egy nagy odú, amelyet a lombok eddig elrejtettek a gyerekek szeme elől. - Én is fölmászhatok? - kérdezte Tomi. - Megszeretném nézni. - De nem kapott választ. - Hol vagy, Pippi? - kiáltott nyugtalanul.

Hamarosan meghallották Pippi hangját, de nem föntről, ahonnan várták, hanem egészen lentről. Mintha a föld alól hangzott volna. - Itt vagyok benn a fában. Egészen a tövéig üreges. Ha egy kis repedésen kinézek, épp a kávéskannát látom a fűben.

- És hogy jössz fel onnan? - kérdezte Annika rémülten.

- Nem jövök fel - felelte Pippi. - Itt maradok nyugdíjas koromig. Ti meg majd fentről dobáljátok le nekem az ennivalót. Napjában ötször-hatszor. Annika elsírta magát.

- Minek a könny, minek a bánat? - kiáltott vissza Pippi. - Gyertek le inkább ti is, és játsszuk azt, hogy egy pincebörtön foglyai vagyunk. - Soha! - Annika a biztonság kedvéért leereszkedett a fűbe.

- Annika, látlak a hasadékban - szólt ki Pippi. - Nehogy rálépj a kávéskannára! Olyan kedves öreg darab, senkinek sem okozott bajt. Nem tehet róla, hogy nincsen kiöntője.

Annika közelebb lépett a fatörzshöz, és egy hasadékban meglátta Pippi mutatoujjának a hegyét. Ettől jobb kedvre derült, de azért maradt még benne nyugtalanság.

- Pippi, tényleg nem tudsz felmászni? - kérdezte. Az ujj eltűnt, és egy perc sem telt belé, Pippi már egész arcát mutatta fenn egy odú nyílásában. - Megy ez, csak meg kell próbálni - vigyorgott, és a kezével félrehúzta az ágakat. - Ha ilyen könnyű feljönni - mondta Tomi fentebből -, akkor én is lemászom. - Várj csak - mondta Pippi

-, inkább hozok egy létrát.

Kimászott a nyíláson, és gyorsan leereszkedett a fűbe. A ház mögé rohant, előhozta a létrát, feltolta a fára, utána mászott, és ledugta a nyíláson át a fa üregébe.

Tomí alig várta, hogy lemelessen. Nem volt könnyű felmászni a nyílásig, de a fiú felbátorodott. És az sem riasztotta, hogy leereszkedjék a fa sötét üregébe. Annika csak annyit látott, hogy eltűnik a fában, és elfogta a rettegés, meglátja-e még egyszer.

Megpróbált belesni a repedésen. - Annika - hallotta Tomi hangját. - El se tudod képzelni, milyen pompás itt. Te is lejöhetnél. Egy picit se veszélyes, ha létrán jöhetsz. Ha csak egyszer is megpróbáltad, többé sose akarsz mást csinálni.

- Biztos ez? - kérdezte Annika.

- Holtbiztos - felelte Tomi.

Erre Annika reszkető lábakkal visszamászott a fára, és ahol nehezen ment, ott Pippi segített neki. Amikor lenézve meglátta, milyen sötét van a fa belsejében, megingott kissé, de Pippi fogta a kezét, és bátorította.

- Ne félj, Annika! - kiáltott Tomi letről. - Most már látom a lábadat, és ha lepotyognál, én biztosan elkaplak.

Ám Annika nem potyogott le, hanem szépen, biztonságban leért Tomihoz, és pillanatokkal utóbb Pippi is jött utána.

- Nem óriási itt? - kérdezte Tomi lelkesen. Annika kénytelen volt elismerni, hogy bizony óriási. Egyáltalán nem volt olyan sötét, mint képzelte, mert a repedésen át fény szűrődött be. Annika odalépett, és ő is meglátta a kávéskannát kinn a gyepen.

- Ez lesz a bűvőhelyünk - jelentette ki Tomi. - Itt senki sem talál ránk. Mi viszont látjuk a repedésen át, ha ott kinn kajtatnak utánunk. És mi csak nevetünk rajtuk.

- És ha hegyes botot dugunk ki a résen, és megpiszkáljuk őket - tette hozzá Pippi -, akkor azt hiszik, hogy kísértetek járnak az udvaron. Ennek az ötletnek úgy megörültek, hogy összeölelkeztek. Ekkor hallották meg a szomszédból a hármas gongütést, amely Tomit és Annikát vacsorára hívta.

- Milyen kár! - morogta Tomi. - Most haza kell mennünk. De holnap átjövünk, amint hazaérünk az iskolából.

- Jól teszitek - felelte Pippi.

Így aztán felmáztak a létrán, elől Pippi, utána Annika és végül Tomi. És ugyanilyen sorrendben másztak le a fáról, Pippi legelől, aztán

Annika és Tomi utoljára.

Pippi kirándulást rendez

- Ma nem megyünk iskolába - újságolta Tomi Pippinek egyik nap -, mert takarítási szünet van.

- Na tessék! - kiáltott Pippi. - Megint igazságtalanság! Nekem bezzeg nincs takarítási szünetem, pedig igazán szükségem volna rá. Nézzétek csak meg a konyhát, nagyon ráfér már a súrolás a padlóra. Ha persze jobban meggondolom a dolgot - tette hozzá -, megvan az a lehetőségem, hogy akkor takarítsak, amikor nekem tetszik. És nekem éppen most tetszik, és ebben senki sem akadályozhat meg! Üljetek csak fel a konyhaasztalra, hogy ne legyetek útban. Tomi és Annika engedelmesen felmásztak az asztalra. Nilsson úr is felugrott melléjük, és rögtön el is aludt Annika ölében.

Pippi nagy fazék vizet melegített, és minden teketória nélkül végigöntötte a padlón. Levette hatalmas cipőit, és szép rendben a kenyértartóra helyezte őket. Aztán két súrolókefét kötött a meztelen talpára, és korcsolyázni kezdett a padlón, hogy csak úgy fröcskölt mindenfelé, ahogy a vízben tovasiklott. - Lehetett volna belőlem jégtánchercegnő is - mondta, és a bal lábát a magasba lendítette, a rákötött súrolókefe pedig letört egy darabkát a mennyezetről lelógó lámpa ernyőjéből. - Megvan bennem a báj és a kellem hozzá - folytatta, és kecsesen átugrott az útjában álló széken. - Na, ez meg is van - jelentette ki végül, és leoldozta a súrolókeféket. - Nem törölsz fel a padlót? - érdeklődött Annika. - Megszárad az magától is - nyugtatta meg Pippi. - Szerintem nem fog megfázni. Tomi és Annika lekászálódtak az asztalról, és óvatosan lépkedtek az ajtó felé, hogy össze ne vizezzék magukat.

Odakinn folttalan kék égről tűzött a nap. Olyan ragyogó szeptemberi nap volt, amely csak úgy csábítja az embert az erdőbe. Pippinek nagy ötlete támadt.

- Mi volna, ha Nilsson urat magunkkal vinnénk egy kis kirándulásra?

- Nagyszerű! - kiáltotta Tomi és Annika lelkesen.

- Akkor futás haza, kéredzkedjete el anyukátoktól, addig én összekészítem az útravalót.

A testvérek el voltak ragadtatva az ötlettől, futottak haza, és nem sok idő múlva vissza is jöttek. Addigra Pippi már kint állt az utcán, vállán Nilsson úrral, egyik kezében vándorbot volt, a másikban egy nagy kosár.

A gyerekek eleinte az országutat követték, aztán egy ligetbe tértek, ahol egy csinos kis ösvény kanyargott nyírfák és mogyoróbokrok között. Hamarosan elértek egy kerítéshez, és amögött egy még hívogatóbb liget nyílt. Ám a kerítés kapuja előtt egy tehen álldogált, és semmi hajlandóságot nem mutatott rá, hogy elmozduljon. Annika rákiáltott, Tomi bátran hozzálépett, és megpróbálta odébb hajtani, de a tehen egy tapodtat se mozdult, csak bámult a gyerekekre nagy tehénszemeivel. Más megoldás nem volt, Pippi felkapta a tehenet, és odébb rakta, ahol nyugodtan majszolhatta a mogyoróbokrokat. - A tehenek néha egészen elbikásodnak - állapította meg Pippi, és páros lábbal átugrott a kerítés fölött. - És mi lesz az eredmény? No persze az, hogy a bikák meg egyre jobban eltehenülnek. Még gondolni is rossz rá.

- Milyen gyönyörű szép liget! - lelkesedett Annika, és minden kőre felmászott, amit csak talált. Tomi magával hozta a törkést, amit Pippitől kapott, és vándorbotot metszett magának meg Annikának. Kicsit az ujjába is belevágott, de nem sokat törődött vele. - Nem ártana gombát is szednünk - mondta Pippi, és letört egy vörös légyölő galócát. - Mit gondoltok, ez ehető gomba? Az biztos, hogy a gomba nem iható, így nem marad más lehetőség, mint hogy ehető legyen. Kipróbálom!

Azzal jőkora darabot leharapott a gombából, és lenyelte.

- Ehető - állapította meg örömmel. - Majd egyszer csinálunk gombapörköltét belőle - mondta, és a gombát behajította a fák közé.

- Mit hoztál a kosárban, Pippi? - érdeklődött Anni-a. - Valami finomat?

- Azt el nem árulom semmi pénzért - bizonykodott Pippi. - Keressünk előbb valami jó helyet, ahol megteríthetünk.

A gyerekek szorgosan kutattak a megfelelő hely után, és Anni-a rá is bukkant egy nagy, lapos kőre, amit alkalmasnak talált, de rengeteg vöröshangya mászkált rajta, és Pippi kijelentette, hogy hangyákkal nem telepszik egy asztalhoz, mert nincs velük ismeretségben.

- És csípnek is - mondta Tomi. - Igen? Engem aztán nem!

Hamarosan Tomi pillantott meg egy kis tisztást a mogyoróbokrok között, és azt javasolta, hogy ott telepedjenek le.

- Ugyan, ez a hely nem elég napos a szeplőimnek - mondta erre Pippi. - Nekem pedig igen fontosak a szeplőim.

Nem sokkal tovább haladva egy sziklás dombot találtak, amelyre könnyű volt felkapaszkodni. A tetején volt egy napsütötte kiugró, majdnem olyan, mint egy erkély. Itt ütöttek tanyát. - Most pedig csukjátok be a szemeteket, amíg megterítek - rendelkezett Pippi. Tomi és Annika erősen összecsuhtak a szemüket, és csak annyit hallottak, hogy Pippi kinyitja a kosarat, és papírokkal zörög.

- Egy, kettő, három, most kinyithatjátok! - kiáltott Pippi végül. A gyerekek odanéztek, és felkiáltottak az elragadtatástól, meglátva, mi mindent rakott ki Pippi a kopár sziklatetőre. Volt ott kenyér húsgombóccal és sonkával, néhány pár virsli, egy tálcányi cukrozott palacsinta és három ananászpuding. Mert Pippi jól megtanult sütni és főzni apja hajójának a szakácsától.

- Csodajó a takarítási szünet! - mondta Tomi palacsintával tele szájjal. - Bárcsak az lenne mindennap! - Még csak az kéne! - mondta Pippi. - Annyira nem vagyok oda a takarításért meg a padlósúrolásért. Egyszer-egyszer jó mulatság, de mindennap, nem, az unalmas lenne.

Végül a gyerekek úgy jóllaktak, hogy moccanni is alig bírtak, és csak heverték a jó meleg napon. - Mit gondoltok, nehéz lehet repülni?

- kérdezte Pippi, és álmatagon pillantott le a mélységbe, amely a sziklakiugró alatt nyílt - Talán lefelé nem is olyan nagy dolog megtanulni repülni. Fölfelé, az biztosan nem könnyű. Ha az ember tanul, legjobb a könnyebbel kezdeni. Azt hiszem, próbát teszek. - Ne, Pippi! - kiáltott Tomi és Annika egyszerre. - Kedves Pippi, ne tégy ilyet!

Pippi azonban már a meredély szélén állt.

- Szállj, széles szárnyú szárca, szállj, és a széles szárnyú szárca... szállt! - szavalta, és amint a szállthoz ért, felemelte a karját, és kilépett a semmibe. Egy másodperc múlva nagy puffanás hallatszott. Pippi földet ért. Tomi és Annika hason kúsztak a meredély széléig, és ijedten bámultak utána. Pippi felállt, és leporolta a térdét.

- Elfelejtettem csapkodni a szárnyaimmal - mondta. - Meg aztán túl sok palacsinta van a hasamban.

A gyerekek e pillanatban figyeltek fel rá, hogy Nilsson úr eltűnt. Úgy látszik, a maga külön kis kirándulására indult el. Nemrég látták még elégedetten üldögeálni és a kosár fülét rágcsálni, de Pippi repülési kísérlete miatt megfélelkeztek róla, és most nem látták sehol.

Pippi olyan méregbe gurult, hogy az egyik cipőjét belevágta egy mély tócsába.

- Az ember ne vigyen majmot magával, ha valahová elmegy - mondta.

- Nilsson úr is otthon maradhatott volna a lovat bolházni. Azt érdemelné! Azzal begázolt a tócsába a cipője után. A víz derékig ért neki.

- Igazában haját is moshatnék egy füst alatt - mondta Pippi, és olyan mélyre dugta a fejét a víz alá, hogy csak úgy bugyborékkolt. - Így aztán nem kell fodrászhoz mennem - tette hozzá, amikor végül felmerült a vízből, kilábalt a partjára, és belebújt csöpögő cipőjébe.

Aztán megindultak mind a hárman, hogy megkeressék Nilsson urat.

- Halljátok, járás közben hogy cuppog rajtam minden? - nevetett Pippi. - A ruhám azt mondja: cupp, cupp!, a cipőm meg azt, hogy flopp!, flopp! Nagyon vicces! Szerintem te is megpróbálhatnád - fordult Annikához, aki selymes szőke fürtjeivel, tiszta ruhácskájában és fehér antilopcipőcskéjével vonult mellette. - Majd egyszer máskor - felelte Annika óvatosan. Mentek tovább.

- Elegem van már ebből a Nilsson úrból - mondta aztán Pippi. - Mindig ilyesmiket csinál. Egyszer Szurabajában is megszökött, és beállt konyhalánynak egy gazdag özvegyhez. No persze ez hazugság - tette hozzá egy idő után.

Tomí azt javasolta, hogy mindegyikük másfelé induljon, úgy keressék a majmot. Annika kissé megijedt, és nem akart belemenni, de Tomí rászólt: - Csak nem vagy gyáva?

Ilyen gyanúsítást persze Annika sem tűrhetett el. Így aztán mindegyik gyerek más irányban indult a keresésnek.

Tomí egy rétnek vágott neki. Nilsson úrra nem bukkant rá ugyan, de talált valami mást. Egy bikát! Jobban mondva, a bika talált rá

Tomira, és nem tetszett neki Tomí, mert nagyon dühös természetű és egyáltalán nem gyerekszerető bika volt. Leszegett fejjel és undok bődüléssel indult feléje, mire Tomí ijedten felvisított, hogy a hangját az egész erdőben hallani lehetett. Pippi és Annika futva indult abba az irányba, hogy lássák, miért visított Tomí. Addigra a bika már utolérte Tomít, és a szarvával feldobta a levegőbe. - Micsoda ostoba bika! - csóválta a fejét Pippi, miközben Annika kétségbeesetten zokogott. - Így nem lehet viselkedni. Összepiszkolja Tomí szép fehér matróruháját. Megyek, és tisztességre tanítom. Úgy is tett.

Odafutott, és megrántotta a bika farkát. - Bocsánat, hogy zavarok - mondta, és egy jó nagyot rántott a farkon.

A bika dühösen hátrafordult, és meglátva egy újabb gyereket, azt is a szarvára akarta kapni.

- Bocsánat, de ez így nem szép - folytatta Pippi. - Engem ez zavar - mutatott a bika szarvára, és rögtön le is törte az egyiket. - Idén nem

divat a két szarv, minden jobb bika egy szarvval jár. Vagy annyival se - mondta, és letörte a bika másik szarvát is.

Mivelhogy a bikák szarva érzéketlen, a bika aligha tudott róla, hogy szarv nélkül maradt. Újra vadul döfködni kezdett, és ha nem Pippivel akad dolga, más gyereket hamar szétlapított volna. - Hahahaha, ne csiklandozz! - visított Pippi. - Fogalmad sincs, milyen csiklandós vagyok. Hahahaha, hagyd abba, mert halálra nevetem magam! A bika azonban nem hagyta abba, és végül Pippi fel-szökkent a hátára, hogy egy kis nyugta legyen. Nyugta persze így sem lett, mert a bika egyáltalán nem szívelte Pippet a hátán. Vadul hánytavetette magát, hogy a gyereket levesse a hátáról, de Pippi szorosán fogta a lábaival, és a hátán maradt. A bika bögve száguldozott fel-alá a réten, és úgy fűjt, hogy csak úgy füstölt az orra lika. Pippi kacagott, kiáltozott és integetett Tomi és Annika felé, akik kissé odébb álltak, reszketve, mint a nyárfalevél. A bika pedig körözött tovább, és igyekezett levetni Pippet a hátáról.

- Íme, táncolok kis barátommal - kiáltott Pippi, és ült tovább a helyén.

Végül a bika úgy kimerült, hogy lerogyott a fűbe, és a pokolba kívánt minden gyereket, aki csak van a világon. Különben se gondolta soha, hogy szükség van apróságokra.

- Egy kis ebéd utáni szunyókálásra vágyol? - kérdezte tőle Pippi kedvesen. - Mert akkor nem zavarlak. Azzal leszökkent a bika hátáról, és megindult Tomi és Annika felé. Tomi szipogott egy kissé. Egyik karját megsebezte a bika szarva, de Annika bekötözte a zsebkendőjével, úgyhogy már nem is fájt.

- Ó, Pippi, képzeld... - kiáltotta Annika izgatottan.

- Pssst! - suttogta Pippi. - Fel ne ébreszd a bikát! Most alszik, és megint nyugős lesz, ha felzavarjuk. Aztán a következő pillanatban mintha megfeledkezett volna a bika ebéd utáni álmáról, harsányan elkiáltotta magát:

- Nilsson úr, Nilsson úr, hol vagy? Hazamegyünk! És képzeljétek, Nilsson úr ott kuporgott egy fenyőfán egészen közel hozzájuk. A farka végét szopogatta, és igen bánatosnak látszott. Egy ilyen kis majomnak nem nagy mulatság, ha otthagyják az erdőben. Nilsson úr leszökkent a fáról, egyenest Pippi vállára, és a szalmakalapját lóbálta, mint mindig, ha örült valaminek.

- Úgy látom, most az egyszer nem álltál konyhalánynak - simogatta meg Pippi a hátát. - Na persze az csak füllentés volt - tette hozzá. - Igen, de ha mégis igaz, mert mit lehet tudni - folytatta a töprengést -, akkor szó sincs hazugságról. Majd meglátjátok, ha mindenre fény derül, hogy talán Nilsson úr mégiscsak konyhalány volt Szurabajában! És akkor már tudom is, ki fogja főzni a húsgombócot ezután! Elindultak hazafelé. Pippinek még mindig cuppogott a

ruhája és floppogott a cipője. Tomi és Annika megállapították, hogy a bika ellenére is csodálatos napjuk volt, és egy dalba kezdtek, amelyet az iskolában tanultak. Ez ugyan nyári dal volt, az idő pedig már ősz felé haladt, de úgy találták, hogy nagyon illik a kirándulásukra:

*E fényes napján a nyárnak
erdőn, réten jár a vidám had,
köztünk senki se fáradt,
kirándulni jó.
Hahó, hahó, hahó, aki csak fiatal,
jöjjön, hadd szálljon a dal,
ne bámulj némán, mint a hal.
Ez a kis dalos csapat
mászik sziklafalat,
jár az ég alatt.
E fényes napján a nyárnak
kirándulni jó.
Hahó, hahó, hahó!*

Pippi is dalra gyűjtött, de az ő szövege kissé másképpen hangzott. Ilyenformán:

*E fényes napján a nyárnak
erdőn, réten jár a vidám had,
de én már nem vagyok száraz,
ám cuppogni jó.
Hahó, hahó, hahó!
Cipőmben a víz
dalol, mint a csíz,
lábujjam ázik mind a tíz,
de nem váltok csukát,
csak kergetek bikát a réten jobbra, balra át!
E fényes napján a nyárnak
cuppogni jaj de jó!
Hahó, hahó, hahó!*

Pippi cirkuszba megy

A kis városba cirkusz érkezett, és minden gyerek futott apához és anyához, és nyaggatták őket, hogy elmehessenek. Ezt tette Tomi és Annika is, kedves apukájuk pedig elővette a pénztárcáját, és a kezükbe nyomott egy pár ezüstkoronát. A pénzt markukba szorítva futottak a gyerekek Pippihez. Ott találták a verandán, a ló mellett. Pippi épp a ló farkát fonta kis varkocsokba, és mindegyikbe egy vörös szalagcsokrot kötött. - Ma van a születésnapja, tudjátok - mondta -, ezért díszítem föl.

- Pippi - szólt Tomi lihegve, mert nagyon futottak. - Itt a cirkusz a városban. Benne vagy?

- Én benne lehetek akármiben - felelte Pippi -, de nem tudom, hogy a citrusban benne legyek-e, mert nem tudom, mi az a citrus. Nem fáj?

- Ne bolondozz! - nevetett Tomi. - Dehogyan fáj! A cirkusz nagyszerű. Vannak ott lovak meg bohócok és szép nők, akik kötélén járnak. - Csak pénzbe kerül - tette hozzá Annika, és kitérte apró kezét, hogy lássa, benne van-e még a kétkoronás meg az egykoronás.

- Én gazdag vagyok, mint egy erdei manó - jelentette ki Pippi -, akármikor vehetek egy citrust. Csak hát nem tudom, hová tudnék eltenni több lovat. A bohócoknak meg a szép nőknek még csak szorítanék helyet a mosókonyhában, de a lovakkal bajban volnék.

- Butákat beszélsz - mondta Tomi. - Nem kell megvenni a cirkuszt. Csak az kerül pénzbe, hogy odamenjünk és nézzük, érted?

- Mit nem hallok! - kiáltott Pippi, és lehunyta a szemét. - A nézés is pénzbe kerül? Én meg csak járokkelek és bámulok napszámra! Ki tudja, mennyi pénzt elbáméskodtam már! Aztán óvatosan felnyitotta az egyik szemét, és mindenfelé forgatta.

- Akkor gyerünk, kerül, amibe kerül, nézzük, amit nézhetünk!

Tomi és Annika nagy nehezen végre megértette Pippivel, mi is az a cirkusz, és erre Pippi benyúlt a kis kofferjába, és elővett néhány aranypénzt. Aztán fejébe nyomta malomkeréknyi kalapját, és elbaktattak a cirkuszba.

A cirkuszsátornál nagy volt a tolongás, és hosszú sor állt a jegypénztár előtt. Végül Pippire is rákerült a sor. Bedugta a fejét a kis pénztáráblakon, rábámult a kedves öreg hölgyre, aki bent ült, és megkérdezte:

- Mennyibe kerül, hogy megnézzek?

De az öreg hölgy külföldi volt, nem igazán értette, mit kérdez Pippi, és így felelt:

- Kisláp, öt korona asz első hely, három korona a másotik, és ety korona asz álóhely.

- Értem - mondta Pippi -, de akkor kötélén is fogsz járni, ugye?

Ekkor közbelépett Tomi, és mondta, hogy a kislány második helyet kér. Pippi átnyújtott egy aranypénzt. Az öreg hölgy bizalmatlanul nézegette az érmét. Még bele is harapott, hogy lássa, valódi-e. Végül megbizonyosodott róla, hogy valóban aranyból van, és átadta a jegyet, mellé pedig a visszajáró pénzt, egy maroknyi ezüstkoronást. - Mit kezdjek ezzel a sok vacak fehér pénzzel - kiáltott Pippi bosszúsan. - Csak tartsd meg, legfeljebb kétszer foglak megnézni. Asz álóhelyen. Mivel Pippi semmiképp sem volt hajlandó elfogadni a visszajáró pénzt, az öreg hölgy kicserélte a jegyét első helyre szólóra; Tomi meg Annika is azt kapott, és az ő pénzüket nem is fogadta el a pénztáros. Így a három gyerek szép vörös székeken ülhetett egészen a porond mellett. Tomi és Annika hátrafordulva integettek az osztálytársaiknak, akik jóval hátrább ültek.

- Jókora sátor - nézett körül Pippi bámulva. - De úgy látom, hogy a fűrészport kiöntötték a padlóra. Nem mintha engem nagyon zavarna, de így olyan rendetlen.

Tomi elmagyarázta Pippinek, hogy a porondra minden cirkuszban fűrészport szórnak, mert a lovak abban futnak.

Egy emelvényen a cirkusz zenekara hirtelen harsány indulóra zendített. Pippi vadul tapsolni kezdett, és elragadtatásában föl-le ugrált a széken.

- Hallgatni is pénzbe kerül, vagy azt ingyen adják? - kérdezte a gyerekektől.

Ekkor félrehúzták a függönyt az artistabejárónál, és befutott a

cirkuszigazgató fekete frakkban, ostorral a kezében, vele együtt pedig tíz fehér ló vörös tollbóbitával a fején.

Az igazgató pattintott az ostorával, és a lovak körbefutották a porondot. Újabb ostorpattintásra megálltak, és mellső lábaikat feltették a porond korlátjára. Az egyik ló épp a gyerekek ülése előtt állt meg. Annika egy kissé megijedt a nagy ló közelségétől, és egészen hátrahúzódott a székében. Pippi viszont meghajolt, felemelte a ló egyik lábát, és így szólt: - Van szerencsém! Üdvözetet hozok az én lovamtól. Neki is épp ma van a születésnapja, de neki a farkán vannak csokrok, nem a fején. Pippi épp idejében engedte el a ló lábát, mert csattant az ostor, a lovak pedig leugrottak a korlátról, és újra futásnak eredtek. Amikor a számnak vége volt, a cirkuszigazgató udvariasan meghajolt, és a lovak kifutottak. Szinte azonnal újra nyílt a függöny, és egy hófehér ló futott be, a hátán egy szép ifjú nő állt zöld selyemruhában. Ő volt Miss Carmencita a műsorfüzet szerint.

A ló körbefutott a fűrészporban, Miss Carmencita pedig mosolyogva, szálegyenesen állt a hátán. Ekkor azonban történt valami. Épp amikor a ló Pippi ülése előtt vágatott el, zúgás hallatszott a levegőben, és ez nem volt más, mint Pippi maga. Már is ott

állt a ló hátán Miss Carmencita mögött. Miss Carmencita először úgy elképedt, hogy majdnem lefordult a lóról. Aztán méregbe gurult. Csapkodni kezdett a karjával maga mögé, hogy Pippit lelökje a lóról. De nem járt sikerrel.

- Csillapodj egy kissé - szólt rá Pippi. - Itt nemcsak te szórakozhatsz. Más is megfizette a jegyet, mit gondolsz!

Erre Miss Carmencita maga akart leugrani, de ez sem sikerült, mert Pippi szorosan tartotta a derekát. Ezt látva a közönség nagy hahotába tört ki. Olyan mulatságos volt a látvány, a szép Miss Carmencita, akit szorosan átkarol egy vörös hajú kislány, és a kislány, aki az ormótlan cipőjében úgy áll a ló hátán, mintha sose csinált volna mást életében.

A cirkuszigazgató azonban nem nevetett. Intett a vörös ruhás porondszolgáknak, hogy állítsák meg a lovat.

- Már vége is van a számnak? - kérdezte Pippi csalódottan. - Csak most kezdtünk belejönni. - Nyafalyás kölök - sziszegte a cirkuszigazgató a fogai között -, kotrótty inet! Pippi bánatosan nézett rá.

- Mi a baj? - kérdezte ártatlanul. - Miért haragszol? Nem azért van a cirkusz, hogy mindenki jól érezze magát?

Leugrott a lóról, és visszaült a helyére. Ám jött rögtön a két megtermett porondmester, hogy kidobja. Kétfelől megragadták, és fel akarták emelni.

De nem ment. Pippi nyugodtan ült, és egy ujjnyival sem lehetett elmozdítani a helyéről, a két fickó pedig úgy húzta, hogy majd megszakadtak belé. Végül vállat vontak, és otthagyták. Közben már elkezdődött a következő szám. Miss Elvira jött be, a kötél táncosnő. Csinos tüllruhája volt, és egy kis napernyőt tartott a kezében. Apró léptekkel kifutott a kötéltre. Lábaik dobálta, és mindenféle bámulatos mutatványokat végzett. Csoda aranyos volt. Bemutatta, hogy még hátrafelé is tud menni a vékony kötélen. De ahogy visszaért a kis állványra a kötel végén, már ott állt Pippi. - No, ehhez mit szólsz? - kérdezte vidáman, látva a meghökkenést Miss Elvira arcán. Miss Elvira azonban nem szólt semmit, csak leugrott a kötélről, és a cirkuszigazgató nyakába vetette magát, aki a papája volt. A cirkuszigazgató megint küldte a porondmestereit, hogy dobják ki Pippit. Most már ötöt küldött. A cirkuszi közönség azonban egy emberként ordította: - Hagyjátok a lányt békén! Hadd lássuk a kis

vörös hajút!

És dobogtak és tapsoltak veszettül.

Pippi kifutott a kötélre. És bizony Miss Elvira mutatványa semmi volt ahhoz, amit Pippi mutatott be. Amint a kötélt közepére ért, egyik lábát olyan magasba lendítette, hogy a hatalmas cipő ernyőként borult föléje. Aztán behajlította a lábát, és megvakarta a cipő orrával a füle mögét.

Az igazgató semmiképp sem tudott beletörődni, hogy Pippi kéretlenül fellép a cirkuszában. Szeretett volna megszabadulni tőle. Odaosont tehát, hogy lazítson a szerkezeten, amely a kötelet feszesen tartotta, és biztosra vette, hogy erre Pippi lebecskázik. De Pippi nem bucskázott le. Meglendítette a kötelet, előre-hátra lengette, egyre jobban, végül bukfencet vetett a levegőben, és egyenest a cirkuszigazgató nyakába esett. Az úgy megijedt, hogy futásnak eredt.

- Milyen jó lovacsám van - rikkantott Pippi. - De hol van a bóbitája? Ekkorra Pippi úgy gondolta, ideje visszamenni Tomi és Annika mellé. Lemászott a cirkuszigazgató nyakából, visszaült a helyére, hogy kezdetét vehesse a következő szám. De erre várni kellett kissé, mert a cirkuszigazgató kirohant, hogy egy pohár vizet igyék és megfésülködjenek. Amikor visszajött, meghajolt, és így szólt:

- Höltyeim és uraim! Ety pilanat múlva mekláthattyák a vilák lekerősepp emperét, Iszmos Adolfot, akit még senki se tyőzött le! Íme, höltyeim és uraim, itt jön Iszmos Adolf!

És a porondra kilépett egy óriási legény. Testszínű trikó volt rajta, a derekát pedig leopárdbőr övezte. Meghajolt a közönség felé, és igen elégedett képet vágott.

- Nésszék csak asz iszmait! - kiáltott a cirkuszigazgató, és megveregette Adolf karját, ahol a bőr alatt hatalmas csomóban duzzadtak az izmok. - Most petik, höltyeim és uraim, köfetkeszik asz én szenszációs ajánlatom! Aki önök köszül ki mer állni pirkószóviatalra Iszmos Adolffal, aki mekprópálja letyőzni a világ legerősepp emperét, asz naty pénzt kereshet! Szász korona üti a markát annak, aki letyőzi Iszmos Adolfot. Szász korona, kontolják mek, höltyeim és uraim. Tessék, tessék! Ki lép elő? Senki se lépett elő.

- Mit mond? - kérdezte Pippi. - És miért beszél arabul?

- Azt mondta, hogy aki meg tudja verni ezt a hatalmas fickót, száz koronát kap - tolmácsolta Tomi. - Én meg tudom verni, de sajnálnám bántani, amikor olyan kedvesen mosolyog.

- Nem kell megverni, csak legyőzni - mondta Anni-a. - De azt te nem tudod, ez a világ legerősebb embere.

- Embere, az lehet - felelte Pippi -, de ne felejtsd el, hogy én a világ legerősebb kislánya vagyok! Eközben Izmos Adolf egymás után emelgette a hatalmas vasgolyókat, és vasrudakat hajlítgatott, hogy megmutassa, milyen erős.

- Nos, uraim - kiáltotta a cirkuszigazgató -, valópap senki sem akar száz koronát keresni? Mert akkor kénytelen leszek mektartani makamnak! -

kiáltotta, és meglengette a százkoronás bankót.

- Azt már nem! - rikkantott Pippi, és a korláton átmászva kiállt a porondra. A cirkuszigazgató magánkívül volt, amikor meglátta. - Pusztulj innen, amik jól van tolkot! - sziszegte.

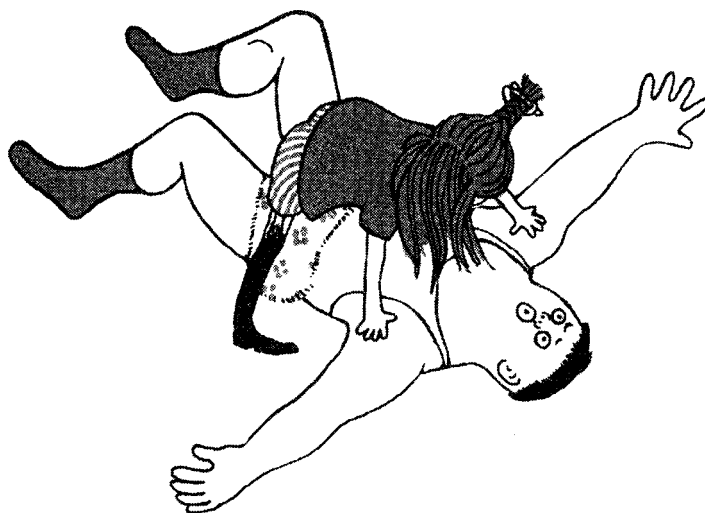
- Miért vagy olyan barátságtalan? - kérdezte Pippi szemrehányóan. - Hiszen csak meg akarok verekedni Izmos Adolffal.

- Nincs hönk polontozni. Aszonnal tűnj el, mielőtt Iszmos Adolfot mekhallja, hoty itt pimaszkodsz! Pippi azonban faképnél hagyta, és egyenest Izmos Adolf elé lépett. Megragadta hatalmas kezét, és barátságosan megrázta.

- Akkor hát birokra! - mondta.

Izmos Adolf csak bámult rá, és nem értett semmit. - Egy pillanat, és

indulok - figyelmeztette Pippi.

És úgy is tett. Alaposan átnyalábolta Izmos Adolfot, és mielőtt bárki is szemmel követhette volna, mi történik, kiterítette őt a szőnyegre. Izmos Adolf kivörösödött képpel tápászkodott fel. - Hurrá, Pippi! - kiáltott Tomi és Annika. Ezt meghallotta a cirkusz közönsége, és ők is kiáltozni kezdtek:

- Hurrá, Pippi!

A cirkuszigazgató a korláton ülve a kezét tördelte. Nagyon dühös volt. Izmos Adolf azonban még dühösebb volt. Ilyen szörnyűség életében nem történt vele. Most pedig meg kell mutatnia ennek a vörös hajú vakarcsnak, hogy micsoda legény Izmos Adolf. Feléje rontott, és átkapta a derekát. Ám Pippi mozdíthatatlanul állt, mint a szikla. - Ne sajnáld az erődöt! - biztatta Pippi. Aztán hirtelen kiszabadította magát a szorításából, és egy szempillantás múlva Izmos Adolf újra a szőnyegen hevert.

Pippi ott állt fölötte, és várt. Nem kellett sokáig várnia. Adolf vad üvöltéssel talpra ugrott, és feléje indult.

- Hoppalalá - nevetett rá Pippi.

A cirkusz nézői dobogtak, sapkájukat hajigálták, és kórusban kiáltoztak:

- Hurrá, Pippi!

Amikor Izmos Adolf harmadszor is nekirontott, Pippi felkapta, a feje fölé emelte, és kinyújtott karral körbesétálta vele a porondot. Végül két vállra fektette a szőnyegen, és alaposan leszorította.

- Nos, barátocskám - mondta -, ebből ennyi elég. A többi már unalmas lenne.

- Pippi győzött! Pippi győzött! - zengett a cirkuszban a kiáltás. Izmos Adolf, amilyen gyorsan csak tudott, eltűnt a bejárati függöny mögött. A cirkuszigazgató pedig nem tehetett mást, előjött, és nyújtotta a százkoronást, pedig látszott rajta, hogy legszívesebben kettéharapta volna Pippit.

- Parancsoljon, ketfes kisasszon - mondta -, esz a szászas a ketyeté.

- Mit kezdjek ezzel a papírfecnival? - nézett rá Pippi megvetően. - Tartsd meg, és csomagolj bele heringet, ha tetszik!

Azzal visszament a helyére.

- Elég unalmas citrus ez - mondta Tomi és Annika felé fordulva. - Egy kis szunyókor sosem árt. De keltsetek fel, ha valakinek megint segítségre lesz szüksége.

Azzal hátradőlt a székében, és már aludt is. És ott hortyogott, miközben a porondon bohócok, tűznyelők és kígyóemberek szórakoztatták Tomit, Annikát és a cirkusz közönségét.

- Azért mégiscsak Pippi volt a legjobb - suttogta Tomi Annikának.

Pippi tolvajokat vendégel

A cirkuszi fellépése óta mindenki tudta a városkában Pippiről, milyen szörnyű erős. Még az újság is írt róla. De a másutt lakók persze nem tudhatták, ki az a Pippi.

Egy sötét őszi estén két csavargó ballagott el az úton a Villekulla-villa előtt. Megrögzött tolvaj volt mind a két csavargó, akik országszerte kóboroltak, és mindenütt azt lesték, honnan lehetne valamit elemelni. Látva a világosságot a Villekulla-villa ablakaiban, úgy döntöttek, hogy bemennek, és kérnek egy falat kenyeret.

Pippi épp aznap este az összes aranypénzét a konyhapadlóra szórta, és számolgatta őket. No persze nem igazán tudott számolni, de időnként azért nekiállt, ahogy mondta, a rend kedvéért. -

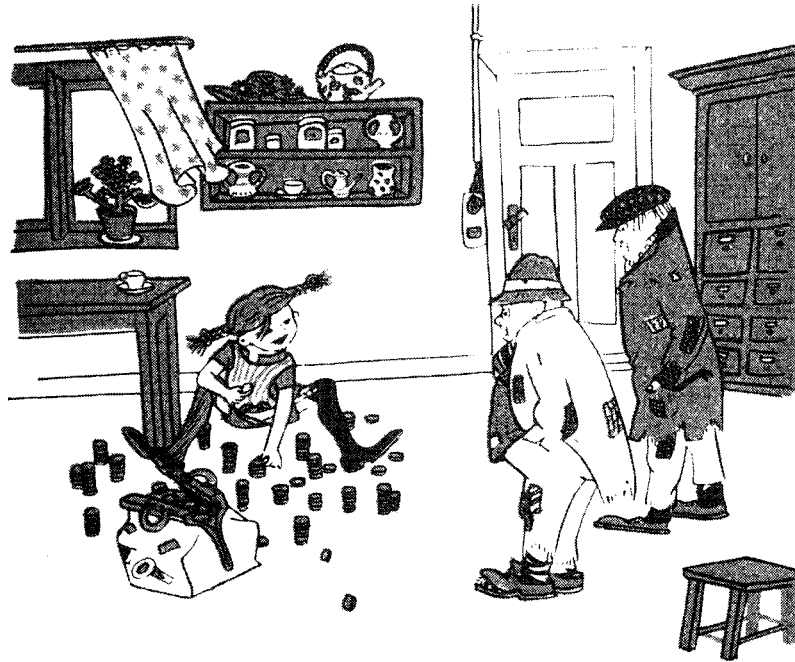
...hetvenhét, hetvennyolc, hetvenkilenc, hetventíz, hetventizenegy, hetventizenkettő... hetvennegyven, hetvenhetven... huh, ezt megszenvedtem, egészen berekedtem. Így sose érek a végire. Pedig vannak hullák is, nem, nullák, azok valók a nagyobb számokhoz, mint például száznégy... vagy négyszáz meg ezertizenöt, nem is, tizenötezer... E pillanatban megzörgették az ajtót.

- Bújj be vagy maradj kint, ahogy tetszik - kiáltotta Pippi. - Nekem édes mindegy.

Az ajtó kinyílt, és beállított a két csavargó. Elképzelhetitek, mekkora szemeket meresztettek a látványra: egy vörös hajú kislány ül egy szál magában, és pénzt számol!

- Egyedül vagy itthon? - kérdezték ravaszul.

- Dehogyan! - felelte Pippi. - Nilsson úr is itthon van. A tolvajok persze nem tudhatták, hogy Nilsson úr egy apró majom, aki ott fekszik zöldre festett kis ágyában, egy babatakaróval betakarva. Azt hitték, hogy Nilsson úr a ház ura, és sokatmondó pillantást váltottak.

„Ide még visszajövünk később” - ezt mondta a pillantás, Pippinek viszont ezt mondták:

- Csak azért jöttünk be, hogy megkérdezzük, hány óra van. Nagy mohóságukban már elfelejtették, hogy egy falat kenyeret akartak kérni.

- Micsoda butákat tudtok kérdezni! - ámult el Pippi. - Honnan tudjam, hány óra van, mikor azt se kérdezitek, hogy hol. Ebben a házban például csak egy óra van, de az utcában biztosan van tizenhús. Az egész városban, lefogadnám, hogy van negyvenszáz is. De persze ha ez találós kérdés volt, az más, jöhet több is.

Á, kicsi gyerek ez, még az órához sem ért, gondolták a tolvajok, és szó nélkül elindultak kifelé.

- Azért annyit mondhattatok volna, hogy *kösz* - kiáltott utánuk Pippi.

- Vagy legalább annyit, hogy *kosz*, mert azt látni rajtatok, hogy régen mosakodtatok. No, menjetek isten hírével! - Azzal visszatért a pénzsámláláshoz.

A házból kilépve a tolvajok elragadtatva dörzsölték a kezüket.

- Láttad, mennyi pénze van? - kérdezte az egyik.

- Megfogtuk az Isten lábát! - felelte a másik. - Most aztán csak várni kell idekint, amíg a kölyök meg a Nilsson papa elalszik, aztán belopózunk, és minden a miénk!

Leültek a kertben egy tölgyfa alá, és vártak. Szemerakélt az eső, ők

pedig nagyon éhesek voltak, de nem panaszkodtak, mert a sok pénz gondolata jó kedvre derítette őket.

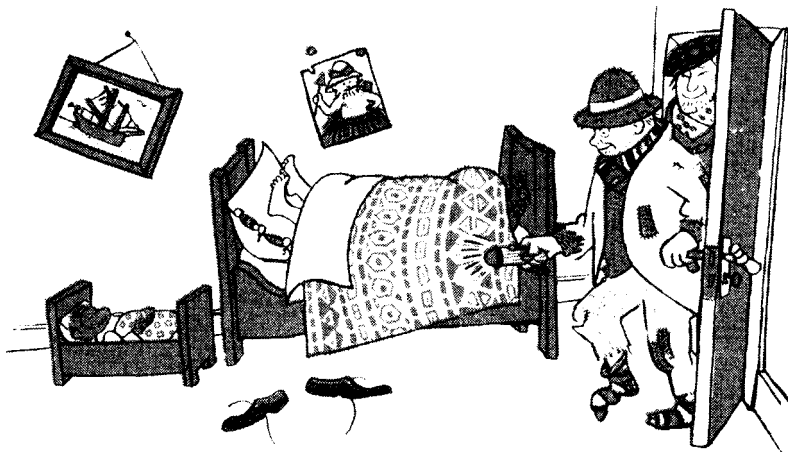
Lassanként az összes villában kialudtak a fények, de a Villekulla-villa nem akart elsötétedni. Pippi ugyanis táncleckét adott magának, és addig nem volt hajlandó lefeküdni, amíg a polka nem ment neki tökéletesen. Végül azonban a Villekulla-villa ablakai is sötétbe borultak.

A csavargók még vártak egy darabig, hogy Nilsson úr biztosan elaludjék. Végül odalopóztak a konyhaajtóhoz, és felkészültek, hogy betörőszerszámaik segítségével felnyissák a zárat. Egyikük, akit Virágnak hívtak, merő véletlenségből lenyomta a kilincset, és meglepve tapasztalta, hogy az ajtó nincs kulcsra zárva.

- Micsoda ostoba népek vannak! - suttogta a cimborájának. - Nézd, nincs is bezárva.

- Nekünk tiszta haszon - felelte a cimbora, egy fekete hajú fickó, akit Mennykő-Kovácsnak hívtak a maga köreiből.

Mennykő-Kovács felkapcsolta a zseblámpáját, és mindketten belopóztak a konyhába. Semmit sem találtak. A konyha melletti helyiség volt Pippi hálószobája, és ott állt Nilsson úr babaágya is. Mennykő-Kovács kinyitotta az ajtót, és óvatosan bekukucskált. Csend és nyugalom honolt benn, ő pedig zseblámpája fényével körbepásztázta a szobát. Amikor a fénysugár Pippi ágyát érte, a csavargók meglepetésükre nem láttak mást, csak két lábat a párnán. Pippi, szokása szerint, a fejét az ágy másik végében, a takaró alatt tartotta.

- Ez itt a kis vakarcs - suttogta Mennykő-Kovács. - Alszik, mint a bunda. De hol a fenében van az a Nilsson?

- Nilsson úr, ha szabad kérnem - hallatszott Pippi nyugodt hangja a takaró alól. - Nilsson úr a kis zöld babaágyban alszik.

A tolvajok megrémültek, és már-már készek voltak fejvesztve menekülni kifelé. De rögtön eszükbe jutott, mit mondott Pippi. Hogy az a Nilsson úr a babaágyban alszik. A zseblámpa fényénél meg is találták a babaágyat és a benne alvó majmocskát. Mennykő-Kovácsból kitört a röhögés. - Te Virág, Nilsson úr ez a kis majom, hahahaha! - Miért, mit képzeltél, micsoda? - kérdezte Pippi még mindig a takaró alól. - Talán fűnyíró gép? - És papa vagy mama sincs itthon? - kérdezte Virág. - Nincs bizony - felelte Pippi. - Messze járnak, nagyon messze!

Mennykő-Kovács és Virág alig bírt az örömeivel.

- Figyelj ide, kislányom - szólt Mennykő-Kovács. - Nem bújnál elő? Beszédünk volna veled.

- Dehogyan bújok elő! - felelte Pippi. - Alszom. Vagy megint találós kérdéseket akartok föltenni? Akkor előbb oldjátok meg az enyémet. Tessék: mi az a tojás, amit ha feldobnak, fehér, és ha leesik, fekete? Virág azonban határozott mozdulattal lerántotta a takarót Pippiről.

- Tudsz polkát táncolni? - kérdezte Pippi, és komolyan nézett Virág szemébe. - Mert én tudok! - Túl sokat kérdezel - szólalt meg Mennykő-Kovács. - Nem kérdezhetnénk most mi is egy kicsit? Például azt, hogy hol tartod a pénzt, amit az este rakosgattál a padlón.

- Egy kofferban, a szekrény tetején - felelte Pippi az igazságnak megfelelően.

Virág és Mennykő-Kovács elvigyorodott.

- Remélem, kisanyám, nincs kifogásod ellene, hogy levegyük onnan?

- érdeklődött Mennykő-Kovács. - Egy szó se - felelte Pippi. -

Parancsoljatok. Erre Virág odament, és leemelte a koffert. -

Remélem, apuskám, neked sincs kifogásod ellene, hogy

visszavegyem - szólt Pippi kiugorva az ágyból. Virágnak fogalma se volt, hogy történt, de a koffer már ott volt Pippi kezében. - Csak

semmi tréfa! - kiáltott Mennykő-Kovács. - Ide azzal a kofferral!

Megmarkolta Pippi karját, és megkísérelte kiszakítani a kezéből az áhított zsákmányt.

- Kár, hogy nem érted a tréfát - felelte Pippi, és felrakta Mennykő-Kovácsot a szekrény tetejére. Egy szempillantás, és Virág is ott csücsült mellette. Alaposan meg voltak szeppenne. Kezdték rájönni, hogy Pippi nem afféle közönséges gyerek. De a koffer úgy megbabonázta őket, hogy elfeledkeztek félelmükről. - Egyszerre, Virág! - vezényelte Mennykő-Kovács. Leugrottak a szekrényről, és Pippire vetették magu

kat, akinek még mindig ott volt a kezében a koffer. De Pippi csak a mutatóujjával bökte meg őket, és mindegyik a szoba egy-egy sarkában kötött ki. Mielőtt talpra kászálódhattak volna, Pippi már elő is kapott egy kötelet, és villámsebessen körütekerte mindkét tolvajt úgy, hogy se kezüket, se lábukat nem mozdíthatták. Most egyszeriben más lett a nóta. - Drága, aranyos kisasszony! - rimánkodott kétségbeesetten Mennykő-Kovács. - Bocsásson meg, csak tréfáltunk! Ne bántson minket, szegény, nyomorult vándorok vagyunk, csak egy falat enivalóért jöttünk be a házba!

Virág még néhány könnyet is hullatott.

Pippi gondosan visszarakta a koffert a szekrény tetejére, aztán a foglyaihoz fordult. - Tud valamelyiktele polkát táncolni? - kérdezte.

- Hát, izé... - hebegett Mennykő-Kovács. - Mind a ketten tudunk, azt

hiszem. - Nagyszerű! - tapsikolt Pippi. - Táncolhatnánk együtt? Én éppen most tanultam meg. - Feltétlenül - mondta Mennykő-Kovács még mindig kissé kábán.

Pippi előkapott egy nagy ollót, és levágta a kötelet vendégeiről.

- Csak zenénk nincs - szontyolodott el. Am rögtön támadt is egy ötlete. - Nem tudsz fésűvel zenélni? - kérdezte Virágtól. - Akkor táncolhatnék vele - és Mennykő-Kovácsra mutatott. Dehogynem tudott Virág fésűvel muzsikálni. Muzsikált is, hogy csak úgy zengett a ház. Nilsson úr is felébredt, felült az ágyában, és nézte Pippit, aki Mennykő-Kováccsal járta a polkát. Halálosan komoly képet vágott, és olyan energiával táncolt, mintha az élete függne tőle.

Végül Virág kijelentette, hogy nem muzsikál tovább, mert kegyetlenül bizsereg tőle a szája. Mennykő-Kovács, aki egész nap az utakat járta, már alig bírta emelni a lábát.

- Kedves barátaim, csak még egy kicsit - könyörgött Pippi -, egy egész picit még, a kedvemért! És Virág meg Mennykő-Kovács nem tehetett mást, muzsikáltak és táncoltak könyörtelenül. Hajnali háromkor végre Pippi így szólt: - Én járnám még csütörtökig is, de ti biztosan fáradtak és éhesek vagytok, igaz?

De még mennyire azok voltak, csak nem mertek szólni. Pippi pillanatok alatt kenyeret, vaját, sajtot, sonkát, hideg sültet és tejet tálalt fel. Mindhárman leültek az asztalhoz, és addig ettek, amíg már a fülük is kétfelé állt. Pippi egy kis tejet öntött az egyik fülébe.

- Jót tesz fülszagatás ellen - mondta.

- Szegény kicsikém, fülszagatást kaptál? - kérdezte Virág részvétellel.

- Nem, de bármikor kaphatok - felelte Pippi.

Végül a két csavargó felállt, illendő köszönetet mondott a vacsoráért, és búcsúzkodni kezdett. - Nagyon örültem a látogatásnak. Igazán el kell mennetek? - kérdezte Pippi sajnálkozva. - Nagyszerűen táncolod a polkát - fordult Mennykő-Kovács

hoz, Virágnak pedig azt mondta: - Gyakorold szorgalmasan a fésűmuzsikálást, akkor nem fog bizseregni tőle a szájad.

Amikor már az ajtóban voltak a vendégei, mindegyiknek átnyújtott egy aranyat. - Tisztességgel megszolgáltátok - mondta.

Pippi uzsonnára megy

Tom és Annika anyukája uzsonnára hívta meg néhány barátját, és mivel bőséggel készített süteményt, jónak látta, hogy a gyerekei meghívják kis barátjukat, Pippet is. Úgy gondolta, hogy a gyerekek ellesznek egymással, ily módon saját csemetéivel sem lesz annyi gondja. Tom és Annika nagyon boldogan fogadták az ötletet. Azonnal rohantak Pippihez, hogy átadják a meghívást. Pippi éppen a kertben járt, a megmaradt pár szegény virágot locsolgatta egy rozsdás kannából. Mivel aznap éppen zuhogott az eső, Tom nem titkolta, hogy fölöslegesnek tartja a locsolást.

- Már hogy mondhatod ilyet?! - háborgott Pippi. - Egész éjjel nem aludtam örömben, annyira készültem rá, hogy ma locsolni fogok, hát mit képzelsz, csak nem mondom le róla egy kis eső miatt? Ekkor Annika előállt az uzsonna pompás ötletével.

- Uzsonnára... én?! - sikított fel Pippi, és olyan ideges lett, hogy Tomot kezdte locsolni a rózsabokra helyett. - Hogy is mehetnék? Jaj, ne idegesítsetek! Hiszen én nem tudok viselkedni! - Egészen biztosan tudsz - erősködött Annika.

- Csak ne bízzál benne nagyon - mondta Pippi. - No persze igyekszem, elhiheted, de gyakran észrevettem, hogy az embereknek nem tetszik, ahogy viselkedem, pedig sokszor olyan jól viselkedem, ahogy csak telik tőlem. A tengeren, tudod, ilyesmivel senki sem törődött. De megígérem, hogy ma nagyon összeszedem magam, ne kelljen szégyenkeznetek miattam.

- Remek - mondta Tom, és már siettek is haza a zuhogó esőben.

- Délután háromkor, ne felejtset el - kiáltott még vissza Annika az esernyő alól. Délután háromkor finoman öltözött kisasszony lépkedett fölfelé a Szerencsés család villájának lépcsőjén. Harisnyás Pippi volt ez az úrihölgy. Vörös haját ez alkalommal kibontva viselte, és az mint oroszlánsörény lebegett körülötte. Ajkát krétával tulipánvörösre színezte, és a szemöldökét úgy befeketítette korommal, hogy szinte fenyegető lett a tekintete. A krétával a körmeit is kifestette, hatalmas cipőire pedig szalagcsokrot kötött. „Azt hiszem, én leszek a legelegánsabb az uzsonnán” - állapította meg magában elégedetten, amikor becsöngetett.

A Szerencsés család nappalijában három előkelő hölgy üldögélt Tomi és Annika meg az anyukájuk társaságában. Az asztal már meg volt terítve mindenféle finomsággal, és a kandallóban lobogott a tűz. A hölgyek halkán csevegtek, Tomi és Annika a pamlagon ült egy albumot lapozgatva. Minden olyan békés és csendes volt.

Ám a csend hirtelen megtört.

- Fegyvert FOGJ!

Átható kiáltás harsant az előszobából, és a következő pillanatban Harisnyás Pippi állt a küszöbön. A kiáltás olyan vad és váratlan volt, hogy a hölgyek felugrottak ijedtükben.

- Szakasz, előre, INDULJ! - hangzott a következő kiáltás.

Pippi kemény léptekkel Szerencsés asszony elé masírozott.

- Szakasz, ÁLLJ! - harsogta és megállt.

- Kezet előre NYÚJTS! - hangzott a következő vezényszó.

Pippi mindkét kezével megragadta Szerencsés néni egyik kezét, és szívélyesen megrázta.

- Térdet HAJLÍTS! - kiáltott újra, és csinos pukedlit vágott.

Aztán rámosolygott Szerencsés nénire, és szokott hangján mondta:

- Én ugyanis nagyon félénk vagyok, és ha nem adok parancsokat magamnak, még most is ott állnék reszketve az előszobában, és nem mernék bejönni.

Aztán a három vendég hölgyhöz rontott, és mindegyiket arcon csókolta.

- Van szerencsém, van szerencsém, el vagyok ragadtatva! - mondta, mert hallotta egyszer, hogy egy finom úr így üdvözlöl egy finom hölgyet. Aztán levágta magát a legszebb székbe.

Szerencsés asszony úgy tervezte, hogy a gyerekek majd fönt játszanak Tomi és Annika szobájában, de Pippi otthonosan elhelyezkedett, a térdére csapott, majd megpillantva a terített asztalt, elismerően felkiáltott:

- Pompás látvány! Mikor kezdünk neki?

Ekkor lépett be Ella, a házvezetőnő a nagy kávéskannával,

Szerencsés asszony pedig így szólt: - Parancsoljanak!

- Stipstop, enyém az első! - rikkantott Pippi, és két ugrással az asztalnál termett. Annyi süteményt halmozott egy tányérra, amennyi csak ráfért, öt kockacukrot hajított egy kávéscsészébe, ráöntötte egy kannából a tejszín felét, és a zsákmányával máris visszatelepedett a székébe, mielőtt a hölgyek közül egy is odaért volna az asztalhoz.

Pippi kinyújtotta a lábát, és a süteményes tányért a lábujjai végén

egyensúlyozta. A süteményeket a kávéba mártotta, és egymás után tüntette el őket a szájában olyan sebesen, hogy egy szót se tudott kinyögni, pedig többször is kísérletet tett rá. A tányérja szemfényvesztő gyorsasággal kiürült. Pippi felállt, és a tányérját mint egy dobot ütögetve visszament az asztalhoz, hogy lássa, maradt-e még sütemény. A hölgyek rosszálló pillantásokat vetettek rá, de ő észre se vette. Könnyedén csevegve keringett az asztal körül, és hol innen, hol onnan kapott fel egy süteményt. - Nagyon örülök a meghívásnak - közölte. - Sose voltam még uzsonnán.

Az asztalon volt egy nagy tejszínhabos torta is, a közepén egy szem cseresznye vöröslött dísz gyanánt. Pippi hátrakulcsolt kézzel állt az asztalnál, és nézte a tortát. Hirtelen előrehajolt, és a szájával emelte le a cseresznyét a tortáról. Csakhogy kissé túl mélyre hajolt, és amikor felemelkedett, az arca vastagon be volt vakolva tejszínhabbal. - Hahaha! - kacagott Pippi -, ha most szembekötösdit játszanánk, nálam meg lehetne spórolni a kendőt, mert nem látok semmit. Azzal kinyújtotta a nyelvét, és egykettőre tisztára nyalta az arcát.

- Hát ez bizony csúnya baleset volt - mondta aztán. - És mivel a torta mindenképp tönkrement, talán a legjobb, ha most már megeszem az egészet.

És úgy is tett. Rávetette magát a tortakanállal, és nem telt belé sok idő, a tortából egy morzsa se maradt. Pippi elégedetten paskolta meg a gyomrát. Szerencsés néni már előbb kiment a konyhába, és így semmit sem tudott a tortát ért balesetről. A többi hölgy azonban igen csúnyán nézett Pippire. Bizonyára ők is szerettek volna enni a tortából. Pippi észrevette a csalódottságukat, és elhatározta, hogy felvidítja őket. - Azért nem érdemes szomorkodnotok ilyen apró baleset miatt - vigasztalta őket. - Fő az egészség. Az uzsonna arra való, hogy jól érezzük magunkat. Azzal felkapta a cukortartót, és a kockacukrot mind kiszórta a padlóra.

- Hát ez meg micsoda? - kiáltott fel bosszúsan. - Ejnye, hogy lehetek ilyen ügyetlen! Azt hittem, ez a cukorszóró. Mert ugyebár a cukorszóró arra való, hogy kiszórjuk a cukrot. Bizony, bizony, a baj nem jár egyedül. Szerencsére jóvá lehet tenni a dolgot. Mégpedig úgy, hogy a cukorszóróban lévő porcukorral kockázunk.

Fogta a cukorszórót, jó adag cukrot a tenyerére szórt, és olyan mozdulatokat tett, mintha kockákat dobna társasjátékban. Néhány pillanat elég volt, hogy a kiszórt cukor vastagon behavazza a szőnyeget.

Szerencsés néni a konyhából jövet meglátta a szétszórt cukrot;

karon ragadta Pippit, és odaültette Tomi és Annika mellé a pamlagra, majd a hölgyeket kínálta még egy csésze kávéval. Látta, hogy a torta eltűnt, de ennek csak örült, mert azt hitte, annyira ízlett a vendégeinek, hogy megették az utolsó morzsáig.

Pippi, Tomi és Annika most halkán beszélgettek a pamlagon. A kandallóban ropogtak a fahasábok, a hölgyek a második csésze kávét iszogatták, és a szobába újra beköltözött a béke. Ahogy az az uzsonnákon gyakran megesik, a hölgyek között a házvezetőnőkre terelődött a szó. Úgy látszik, egyiknek sem sikerült jó házvezetőnőre szert tennie, mert mindegyik elégedetlen volt a magáéval, és egyetértettek abban, hogy a legjobb, ha az ember nem is tart házvezetőnőt. Sokkal jobb, ha mindent maga csinál az ember, mert akkor legalább tudja, hogy rendesen meg van csinálva. Pippi a pamlagon ülve hallgatta őket, és amikor a hölgyek egy pillanatra kifogytak a szóból, rákezdte:

- A nagymamámnak volt egyszer egy házvezetőnője, Malinnak hívták. A lábfeje tele volt fagydaganatokkal, de amúgy megjárta. Legfeljebb az volt a baj, hogy ha vendég jött a házhoz, odarontott, és a lábába harapott. És ugatott! Úgy ugatott, hogy két utcával odébb is hallani lehetett. Mindezt persze játékból, de a látogatók ezt nem mindig értették meg. Egyszer egy öreg papné jött látogatóba a nagymamához, Malin akkor még új volt a háznál, ezért aztán amikor Malin a lábikrájába mélyesztette a fogait, a papné akkorát üvöltött, hogy attól Malin egészen megijedt, csak még mélyebbre véste a fogait, és aztán nem is tudta elereszteni. Ott maradt a papné lábikrájába ragadva egészen péntekig. Aznap szegény nagymama kénytelen volt maga hámozni a krumplit. Olyan szorgalmasan hámozott, hogy mire a végére ért, már nem is maradt krumpli, csak a héja. Hanem a papné az után a péntek után soha többé nem jött a nagymamát meglátogatni. Nem értette a tréfát. Pedig milyen tréfás és vidám volt az a Malin! Bár az igazat megvallva, ő is tudott sértődős lenni, mi tagadás. Egyszer a nagymama a villáját a fülébe dőfte, mire ő elrohant, és duzzogott egész nap. Pippi körülnézett, és barátságosan nevetett. - Bizony, ilyen volt ez a Malin - tette hozzá, és malmozott az ujjáival.

A hölgyek úgy tettek, mintha semmit se hallottak volna.

- Az én Rózsám is, ha legalább tiszta lenne - panaszkolta Ághegyi asszonyság -, meg tudnék békülni vele. De valóságos disznó.

- És akkor mit mondjak Malinról? - kezdte Pippi újra. - Malin olyan

szutykos volt, hogy azt már egyenest öröm volt nézni, ahogy a nagymama mondta. Végül a nagymama gyanakodni kezdett, hogy Malin néger, mert olyan fekete volt a bőre, és ez a szutyok a legszínertőbb volt a világon. Egyszer a városházán egy népünnepélyen Malin kapta a fődíjat a körmei gyászkeretéért. Uram, teremtményem, ember nem volt még egy olyan szutykos! Szerencsés néni szigorú pillantást vetett rá. - És képzeljétek el - mondta Érczkövi asszonyság -, az egyik este az én Brittómnak kimenője volt, és se szó, se beszéd, az én selyemruhámban ment el! Hát nem ez a teteje mindennek? - Szóról szóra - kiáltott Pippi. - Úgy látszik, ő is szakasztott olyan, mint Malin volt. Nagymamának volt egy szép kombinéfa, azt borzasztóan szerette. Csak hát az volt a baj, hogy Malin is nagyon szerette. És minden reggel összevesztek, a nagymama meg Malin, hogy melyikük veszi fel a kombinét. Végül megegyeztek, hogy egyik nap egyikük, másik nap másikuk hordja, így aztán nem lesz nézeteltérés. Hanem az a Malin mit ki nem talált! Egyik nap, amikor nem rajta volt a sor, odarohant reggel a nagyanyához: „Ma nem lesz répapüré, ha nem vehetem föl a szép kombinét!” No mármint, mit csináljon nagymama? A répapüré volt a kedvence. Oda kellett adnia a kombinét Malinnak. Amikor aztán Malin megkapta, rohant a konyhába, és úgy reszelte a sárgarépat, hogy a falra is jutott belőle.

Csend lett, s ekkor megszólalt Sándorú asszonyság: - Nem vagyok benne tökéletesen biztos, de gyanítom, hogy az én Huldám lop.

Tényleg megfigyeltem, hogy eltűnnek dolgok a lakásból.

- Malin is... - kezdte Pippi, de Szerencsés mama erélyesen közbeszólt:

- A gyerekek pedig azonnal felmennek a gyerekszobába!

- Igen, csak még elmondom, hogy Malin is lopott - folytatta Pippi. -

Mint egy szarka! Éjjel és nappal! Igen, még éjjel is felkelt, és körbejárt lopni egy kicsit, mert azt mondta, hogy másképpen nem tud elaludni. Egyszer elcsórta a nagymama zongoráját, és eldugta a szekrénye felső fiókjába. Nagyon ragadós kezű, mondta nagymama. Tomi és Annika ekkor kétfelől karon fogták Pippit, és vonszolták felfelé a lépcsőn. A hölgyek a harmadik csésze kávéhoz láttak, és Szerencsés asszony megjegyezte:

- Nem mintha panaszkodni akarnék az én Ellámra, de a porcelán, az törik a keze alatt. Egy vörös fej lett láthatóvá a lépcső tetején. - Ha már Malinról esett szó - mondta Pippi rendíthetetlenül -, talán érdekel benneteket, hogy törte-e a porcelánt. Az nem szó, hogy törte!

Külön napot vett ki a héten, amikor mást se csinált, csak porcelánt tört. Nagymama emlékei szerint ez a kedd volt. Kedd reggel már öt órakor hallani lehetett a konyhából, hogy a szorgalmas lány a porcelánt aprítja. A kávéscsészékkal kezdte, meg a könnyebb darabokkal, aztán tért rá a mélytányérokra, majd a lapostányérokra, és a húsostállal meg a levesestállal fejezte be. Egy nagy rakás törmelék volt a konyha egész délelőtt, hogy öröm volt nézni, ahogy a nagymama mondta. És ha Malinnak még délután is maradt ideje meg ereje, akkor bement a szalonba egy kalapáccsal, és sorra leverte a falra akasztott antik kelet-ázsiai tányérokat. Nagymama mindig szerdán ment új porcelánt venni.

Így szólt Pippi, és felpattogott a lépcsőn, mint egy gumibolha. Ezzel azonban Szerencsés asszony is a végére ért a türelmének. Felsietett a lépcsőn, be a gyerekszobába, és Pippi elé állt, aki éppen Tomit kezdte tanítani fejen állni.

- Ide soha többé be nem teheted a lábad - kiáltott rá -, amíg ilyen szörnyen viselkedsz! Pippi ámulva nézett rá, majd a szeme lassan megtelt könnyel.

- Hát igen, gondolhattam volna - szipogta -, hogy nem fogok tudni viselkedni. Hiába is igyekszem, sohasem fogom megtanulni. Jobb lett volna a tengeren maradnom.

Azzal meghajolt Szerencsés asszony előtt, búcsút mondott Tominak és Annikának, és lassan megindult lefelé a lépcsőn.

Mostanra már a hölgyek is búcsúzni készültek. Pippi az előszobában ráült a cipőtartóra, és onnan figyelte az öltözködésüket. - Azért szomorú, hogy nem kedvelitek a házvezetőnőiteket - csevegett tovább. - Ha olyan házvezetőnőtök lenne, mint Malin! A jó cselédnél nincs a világon nagyobb kincs, mondta mindig a nagymamám.

Képzeljétek, Malin egyszer karácsonykor egybesült malacot készített, és a szakácskönyvben azt olvasta, hogy a karácsonyi malacot papírcsipkével a fülében és egy almával a szájában kell felszolgálnia. És szegény Malin nem fogta fel, hogy a malac fülébe meg a szájába való mindez. Látnotok kellett volna, ahogy bejön karácsonyeste kötényben és a szájában egy nagy jonatánalmával! Bolond vagy, lányom, mondta nagymama, és Malin egy szóval se tudott védekezni, csak a füleit billegette, hogy zizegett benne a papírcsipke. Mondani is akart valamit, de abból csak *blublublubb* lett. És a vendégeknek ez volt a szerencsésük, mert Malin nem tudott szokása szerint a lábukba harapni, márpedig aznap este sok vendég volt. Csak szegény

Malinnak nem volt vidám az a karácsonyeste.

A hölgyek elkészültek az öltözéssel, és búcsút mondtak a ház asszonyának. Pippi eléje állt, és halkán mondta:

- Bocsánat, hogy rosszul viselkedtem! Viszontlátásra.

Fejébe vágta hatalmas kalapját, és a hölgyek után sietett. A kertkapunál azonban elvált az útjuk, a hölgyek a város felé indultak, Pippi pedig a Villekulla-villába.

Nem messze jutottak a hölgyek, amikor lihegést hallottak maguk

mögött. Pippi loholt utánuk. - Képzeltetik, hogy meggyászolta

nagymama, amikor elvesztette Malint. Egy kedden, amikor

Malinnak délig sem sikerült összetörnie egy tucatnál több

teáscsészét, elszökött, és világgá ment. Így nagymamának kellett

aznap befejeznie a porcelántörést. Szegény nem volt hozzászokva,

hólyagosak lettek az ujjai. Soha többé nem látta Malint. Kár olyan

nagyszerű cselédlányért, mondta nagymama.

Azzal Pippi visszafutott, és a hölgyek is mentek tovább. De amikor

pár száz méterrel odébb jártak, még meghallották nagy messziről,

hogy Pippi torkaszakadtából kiabál utánuk:

- ÉS SOSE SÖPÖRT AZ ÁGYAK ALATT! SOHA!

Pippi, az életmentő

Egy vasárnap délután Pippi egyedül ült otthon, és nem tudta, mivel üsse agyon az idejét. Tomi és Annika vendégségbe mentek a szüleikkel, így hát nem számíthatott látogatókra.

A nap folyamán sok elfoglaltsága akadt. Korán kelt fel, és Nilsson úrnak az ágyba szolgálta fel a húsgombócot és a málnaszörpöt. A majmocska olyan édes volt a világoskék hálóingében, ahogy két kézre fogta a poharat. Aztán megetette és lecsutakolta a lovát, közben hosszan mesélt neki tengeri kalandjairól. Később a szalonba ment, és egy nagy festményt alkotott a tapétán. A festmény egy kövér asszonyságot ábrázolt vörös ruhában és fekete kalapban, az egyik kezében sárga virág volt, a másikban egy döglött egér. Pippi gyönyörűnek találta a festményt. Az egész szoba felragyogott tőle. Aztán a fiókos asztalához ült, és sorra nézegette a madártojásait és csigáit, és eszébe jutottak róluk a csodálatos helyek, ahonnan ő meg apja összegyűjtötték őket, és a csinos üzletek szerte a világon, ahol a fiókokban rejtőző kincseket vásárolták. Amikor rájuk unt, Nilsson urat akarta polkára tanítani, de az nem mutatott hajlandóságot a táncra. Egy darabig arra gondolt, hogy a lóval is megpróbálkozik, de aztán

inkább a fásládába bújt be, és magára zárta. Azt játszotta, hogy ő most szardínia egy szardíniásdobozban, és csak azt sajnálta, hogy Tomi és Annika nincs itt, mert akkor ők is szardíniák lehetnének. Egy idő után sötétedni kezdett. Pippi kimászott a ládából, és krumpliorrát az ablaküvegnek nyomva kibámult az őszi alkonyatba. Aztán eszébe jutott, hogy már napok óta nem lovagolt, és úgy döntött, hogy azonnal útnak indul. Ez vidám lezárása lenne egy kellemes vasárnapnak. Feltette hatalmas kalapját, fogta Nilsson urat, aki épp márványgolyókkal játszadozott egy sarokban, felnyergelte a lovat, és leemelte a verandáról. Így lovagoltak el, Pippi a

16 hátán és Nilsson úr Pippi vállán. Meglehetősen hideg volt, az utak síkosak voltak, és a vékony jég csörgött a paták alatt. Nilsson úr a fák ágai után nyúlált, amelyek alatt elügettek, de olyan gyorsan haladtak, hogy egyet sem sikerült elkapnia. Más ágak viszont fültövön csapták, és Nilsson úrnak vigyáznia kellett, hogy a szalmakalapját le ne sodorják.

Pippi átgaloppozott a kis városon, és az emberek kénytelenek voltak a házak falához lapulni, amerre elviharzott.

A kis városnak persze főtere is volt. Itt állt a sárgára festett kis városháza meg több szép öreg egyemeletes ház. És állt ott egy nagyobb, nemrég épült háromemeletes épület is, amit elneveztek Felhőkarcolónak, mert magasabb volt, mint az összes többi ház a városban.

Ilyenkor, vasárnap késő délután a kis város csendesnek és békésnek hatott. A csendet azonban hirtelen rémült kiáltások törték meg. - Tűz van! Tűz van! Ég a Felhőkarcoló!

Minden irányból emberek rohantak elő rémülten tágra nyílt szemekkel. Tűzoltóautó robogott a keskeny utcákon, éktelenül szirénázva, és a város gyerekei, akik máskor olyan szívesen bámulták a csillogó tűzoltóautót, most sírva fakadtak, mert azt hitték, hogy a tűz az ő házukat is fenyegeti. A téren, a Felhőkarcoló előtt nagy tömeg csődült össze, és a rendőrök igyekeztek oldalt szorítani őket, hogy a tűzoltók megközelíthessék az épületet. A Felhőkarcoló ablakaiból füst, láng és szikra csapott ki, és füst és szikrák burkolták be a tűzoltókat is, akik az oltáshoz kezdtek.

A földszinten tört ki a tűz, de hamar terjedt fölfelé az emeletekre. A térre gyűlt emberek elé ekkor olyan látvány tárult, hogy rémületükben elállt a lélegzetük. A ház legfelső szintjén volt egy padlásszoba, és annak az ablakában, amelyet épp ekkor nyitott ki egy gyermekkéz, két kisfiú jelent meg, és segítségért kiáltott.

- Nem tudunk lemenni, mert valaki felgyújtotta a lépcsőházat! - kiáltotta a nagyobbik. Ötéves lehetett, öccse egy évvel kisebb.

Anyjuk elment valahová egy kis időre, és most ott voltak a szobában egyedül. A téren állók közül sokan elsírták magukat, és a tűzoltók parancsnokáról is lerítt a tanácstalanság. Volt ugyan létra a tűzoltóautón, de jóval rövidebb, hogysen fölért volna az ablakig. A házba bemenni és lehozni a gyerekeket szoba se jöhetett. Az embereket elfogta a kétségbeesés, amikor kétségtelenné vált, hogy a két kisfiúra a tűzhalál vár. Nem telhet sok időbe, amíg a tűz átterjed

a padlásra is.

A téren tolongók között ott volt Pippi is, lova hátán ülve. Érdeklődve nézte a tűzoltóautót, és arra gondolt, jó volna venni egy ilyet.

Tetszett neki, hogy vörös, és hogy akkora lármával csörömpöl végig az utcákon. Aztán a dühöngő tüzet nézte, és még azt is mulatságosnak találta, hogy néhány szikra hullt rá. Nemsokára a padlásablakban álló fiúkat is észrevette. Meglepetésére a fiúk nem úgy festettek, mintha szórakoztatónak találnák a tűzvést. Ezt nem tudta fölérni ésszel, és a körülállóktól kérdezte: - Miért üvöltenek a gyerekek?

Először csak zokogás volt a válasz, végül egy kövér úr dühösen felelte:

- No vajon miért? Te talán nem üvöltenél, ha ott állnál, és nem tudnál lejönni?

- Én sosem üvöltök - felelte Pippi. - De ha olyan nagyon le akarnak jönni, miért nem segít nekik valaki? - Azért, mert nincs segítség - felelte a kövér úr. Pippi elgondolkodott.

- Tudna keríteni valaki egy hosszú kötelet?

- Mire volna jó a kötel? - szólt újra a kövér úr. - Kicsik azok a gyerekek ahhoz, hogy egy kötéllel lemásszanak. És különben is, hogy juttatnád fel hozzájuk a kötelet?

- Aki hajózott már, az tud egyet-mást - felelte Pippi higgadtan. - Kérem a kötelet.

Senki se hitte, hogy valami haszna lehetne, de Pippi azért csak megkapta a kötelet. A Felhókarcoló mellett állt egy magas fa. A koronája a padlásablakkal egy magasságban ágazott szét. A fa és az ablak között azonban jó három méter volt a távolság, a fa törzse pedig sima, mint az oszlop, nem voltak ágak, amikbe kapaszkodni lehetett volna. Arra még Pippi sem volt képes felmászni. A tűz ropogott, a gyerekek visítottak, és a téren álló emberek sírtak és jajveszékeltek. Pippi leugrott a lóról, és a fához lépett. Fogta a kötel végét, és Nilsson úr farkára kötötte. - Na most, Pippi kedvéért, légy jó fiú - mondta. A fa törzsére tette a majmocsját, és finoman meglódította. Nilsson úr remekül megértette, mi a dolga, és engedelmesen mászni kezdett felfelé a fatörzsön. Az ilyesmi semmiség egy majomnak. A nagy tömeg ember visszafojtott lélegzettel figyelte Nilsson urat, aki rövidesen felért a fa koronájáig, és ott egy ágon megülve lenézett Pippire. Pippi intett neki, hogy most jöjjön le. Nilsson úr engedelmeskedett, mégpedig úgy, hogy a fatörzs

másik oldalán ereszkedett le. Így aztán a kötélen szépen az ágon átvetve, két szárban lógott le a földre, amikor Nilsson úr visszaérkezett.

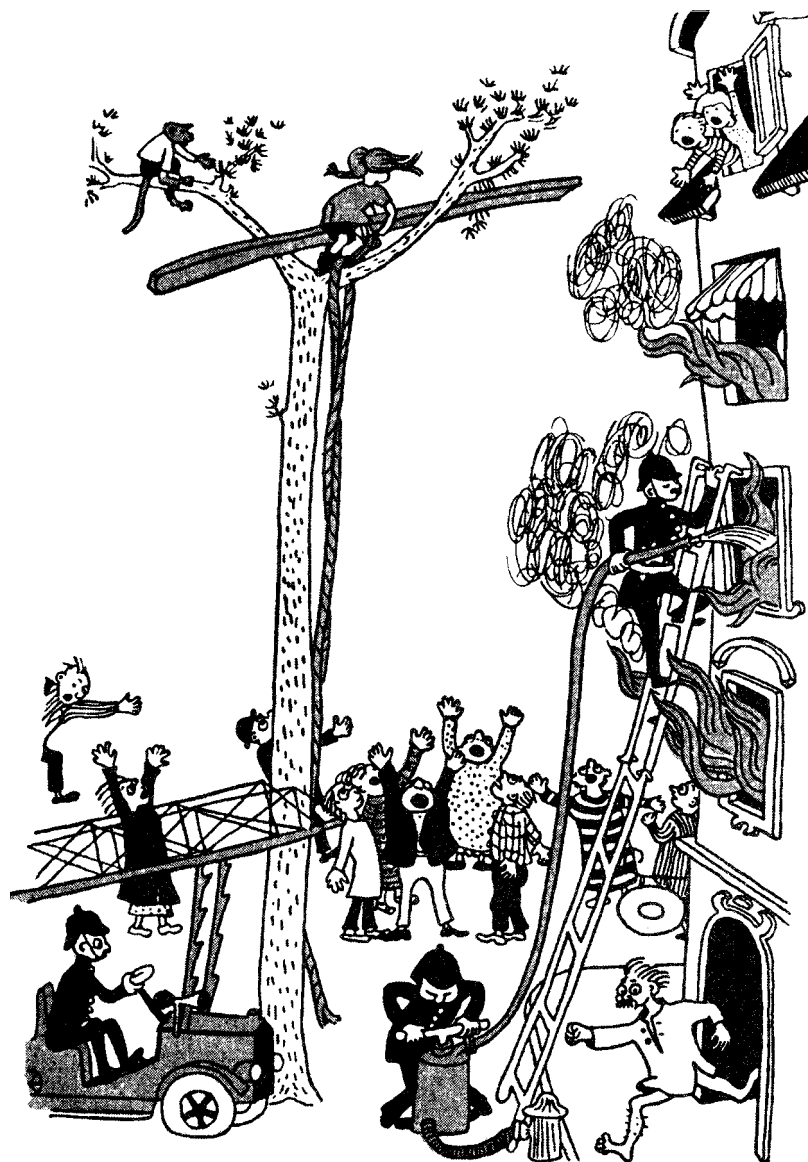
- Olyan okos vagy, Nilsson úr, hogy akárhol professzor lehetnél - mondta Pippi, és leoldozta a kötélen végét a majom farkáról.

A közelben éppen egy ház tatarozása folyt, Pippi odarohant, és felkapott egy hosszú, vastag deszkapallót. A pallót a hóna alá vette, a szabad kezével megragadta és egybefogta a két kötélszárat, és lábát a fatörzsnek támasztva, fűgén, ügyesen kúszott felfelé. Az emberek pusztán bámulatukban elfeledkeztek a zokogásról. Amikor Pippi felért a fa koronájába, a palló egyik végét a keresztben álló ágra támasztotta, a másikat pedig lassan, óvatosan tolni kezdte a padlásablak felé. Végül a pallóból sikerült hidat csinálnia a fa és az ablak közé. Lenn a téren az emberek szótlanul figyelték, izgalomukban egy szót sem voltak képesek kiejteni. Pippi fellépett a pallóra, és barátságos mosolyt küldött az ablakban integető fiúk felé.

- Milyen bús képet vágtok! - mondta. - Csak nem fáj a hasatok?

Végigfutott a pallón, és beugrott a szobába.

- Jó meleg van itt - állapította meg. - Ma már nem kell fűtenetek többet, szavamra. És holnap reggel is elég lesz legfeljebb négy hasáb fa a kályhába. Azzal felkapta a két fiút, egyiket a bal, másikat a jobb hóna alá, és újra elindult a pallón. - Na, most legalább lesz valami szórakozástok is - mondta. - Ez majdnem olyan, mint a kötéltánc. Amikor a palló közepére ért, egyik lábát magasra felrúgta, pontosan úgy, mint a cirkuszban a kötélen. Ijedt szisszenés futott végig a téren álló tömegben, és amikor egy pillanattal később Pippi kis híján elejtette egyik cipőjét, jó néhány idősebb hölgy elájult. Ám

Pippi biztosan és épségben átért a fára a két fiúval, és erre akkora hurrá harsant fel lenn a téren, hogy a sötét estében a tűz ropogását is túlharsogta. Ekkor Pippi felhúzta a kötelet, egyik végét az ághoz csomózta, a másik végére pedig alaposan rákötötte az egyik kisfiút, és aztán lassan, óvatosan leeresztette anyjához, aki odalent várta. Az asszony boldogsága nem ismert határt, könnyes szemmel kapta karjába és hosszan ölelte kicsinyét. De Pippi lekiáltott:
- Hé, oldjátok le a kötélről! Van itt még egy kölyök, és az sem tud repülni!

Több ember együtt sikeresen kioldozta a csomót, kiszabadítva a kisfiút belőle. Hiába, Pippi értett a csomókhöz, azt jól megtanulta á

tengeren. Újra felhúzta a kötelet, és a másik fiút is leeresztette rajta. Most már csak egymaga maradt fenn a fán. Kifutott a palánkra, és a téren állók mind felnéztek rá, és találgatták, mire készül. Pippi tánclépésekben szökdelt előre és hátra. Kecsesen lengette a karját, és rekedt hangon, de harsányan énekelt, hogy a téren mindenütt hallani lehetett:

*Lobog a tűz,
és egybefűz
mindenkit Csécsről és Tácról,
neked lobog,
nekem lobog
és mindannak, aki táncol!*

Az ének után a tánca egyre szilajabb lett, és a téren állók közül sokan a szemüket is behunyták rémületükben, mert biztosra vették, hogy a kislány lezuhan, és a nyakát szegi. A lángok most már a padlásablakból csaptak ki, és fénykörbe foglalták Pippi alakját. Ő az esti égbolt felé tárta karját, és miközben szikraeső hullt rá, így kiáltott: - Soha ilyen pompás tűzvészt!

Azzal ugrott egyet, elkapta a kötelet, és villámsebessen lecsúszott rajta.

- Éljen Pippi! - kiáltott a tűzoltóparancsnok. - Négyszeres hurrát neki!

- Hurrá, hurrá, hurrá, hurrá! - kiáltotta a tömeg. De egyvalaki ötödik hurrát is kiáltott. És ez Pippi volt.

Pippi születésnapja

Egyik nap Tomi és Annika levelet talált a levélszekrényben. A borítékján ez állt:

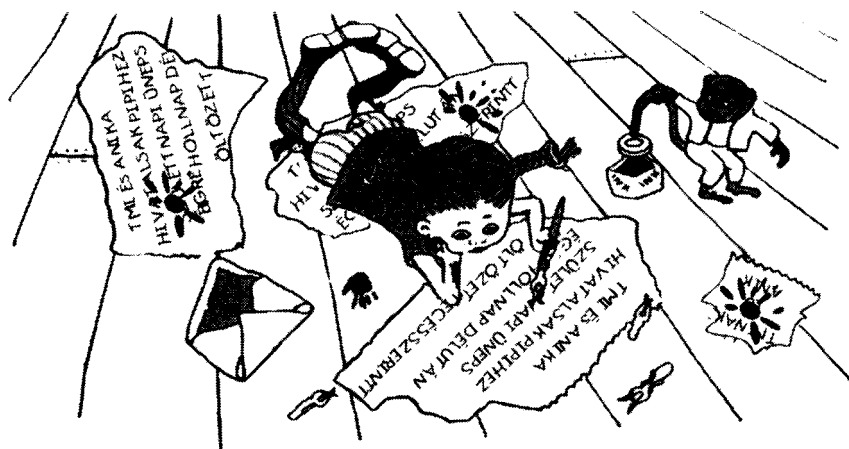
TMINAK ÉS ANIKÁNAK

Amikor felbontották a borítékot, egy kártyán ezt olvashatták:

TMI ÉS ANIKA HIVATALSAK PIPIHEZ SZÜLETTNAPI ÜNEPSÉGRE
HOLLNAP DÉLTÁV ÖLTÖZET TECÉS SZERINTT

Tomi és Annika táncra perdült örömeiben. Jól megértették, mi volt a kártyára írva, bár kissé különös volt a helyesírása. Pippi bizony vért izzadt ezzel a meghívóval. Szent igaz, hogy az iskolában töltött egy napján nem boldogult az s betűvel, de azért tudott ő írni valamennyire. Még tengeri utazásai idején apja hajójának egyik matróza esténként félrevonult vele a hátsó fedélzetre, és ott igyekezett beavatni őt a betűvetés elemeibe. Sajnos, Pippi nem bizonyult kitartó tanítványnak. Gyakran végződtek a leckék ilyenformán:

- Neem, Fridolf - mert Fridolfnak hívták ezt a matrózt -, nem, ezt az izét most hagyjuk szépen a fész-

kes fenébe. Inkább felmászok az árboc tetejébe, és megnézem, milyen lesz holnap az idő. Így aztán csoda, hogy a levél egyáltalán ennyire sikerült. Egy egész éjszaka körmölte a meghívót, és csak pirkadat előtt, amikor a csillagok elhalványultak, ballagott át a szomszéd villába, hogy bedobja Tomi és Annika levélszekrényébe. A két gyerek alig ért haza az iskolából, nekiláttak az ünnepi készülődésnek. Annika megkérte anyukáját, hogy bodorítsa ki a haját. Anyukája kibodorította, és szép nagy selyemmasnit kötött bele. Tomi bevizezte és úgy fésülte meg a haját, hogy szépen simuljon a fejére. Ő éppenséggel nem szerette, ha hullámos a haja. Ezután Annika a legszebb ruháját szerette volna fölvenni, de anyukája kijelentette, hogy annak semmi értelme, mert Pippitől ritkán szokott tisztán és rendesen hazajönni. Így aztán Annikának meg kellett elégednie a második legszebb ruhácskájával. Tomi nem csinált nagy ügyet belőle, hogy mit vegyen fel, csak csinos és tiszta legyen.

Persze ajándékot is vettek Pippinek. Kiszedték a pénzüket a malacperselyükből, az iskolából hazajövet betértek a játéküzletbe, és ott vettek egy nagyon remek... hogy micsodát, az egyelőre titok. Most ott állt az ajándék szép zöld papírba csomagolva és sok zsinórral átkötve, és amikor mindketten készen voltak, Tomi fogta a csomagot, és útnak indultak, anya intelmeitől kísérvé, hogy vigyázzanak a ruhájukra. Megegyeztek, hogy egy darabon Annika is viheti a csomagot, és hogy majd mind a ketten fogják, amikor átnyújtják. Már november havában jártak, korán alkonyodott. Amikor Tomi és Annika a kerti úton a Villekulla-villa felé közeledett, szorosán fogták egymás kezét, mert Pippi kertjében bizony már elég sötét volt, és olyan komoran susogtak a nagy fák, amelyek épp mostanság hullatták el utolsó leveleiket. Ősz van bizony, mondta Tomi. De annál vidítóbb látni a Villekulla-villa kivilágított ablakait, és tudni, hogy odabent születésnap ünnepség vár rájuk. Máskor Tomi és Annika a konyhaajtón szokott berontani, de most szépen a főbejárathoz mentek. A ló nem volt a verandán. Tomi hangosan kopogott az ajtón. Belülről tompa hangon dal szűrődött ki:

*Ki az sötétlő éjszakán,
aki ajtóig ér?
Kísértet jött, avagy talán
egy bús, szegény egér?*

- Nem, Pippi, mi vagyunk - kiáltott Annika. - Engedj be!
Pippi ajtót nyitott.
- Jaj, Pippi, miért beszéltél kísértetekről? Úgy megijedtem! - mondta Annika, és el is feledkezett róla, hogy felköszöntse Pippit.
Pippi szívből kacagott, és kinyitotta nekik a konyhába vezető ajtót. Milyen jó volt belépni a fénybe és a melegbe! Persze hogy a konyhában lesz az ünnepség, hiszen ott a legkényelmesebb. A földszinten csak két szoba volt, az egyik a szalon, és mint tudjuk, ott csak egyetlen bútor állt, a másik volt Pippi hálószobája. A konyha viszont nagy volt, és tágas, és Pippi nagyszerűen rendbe rakta erre az alkalomra. A padlóra szőnyeget tett, és az asztalra terítőt rakott, amelyet ő maga varrt. A belé hímzett virágok kissé furcsán hatottak, de Pippi erősködött, hogy Hátsó-Indiában ilyen virágok nőnek, és az övéi éppolyanok, mint lenniük kell. A függönyök be voltak húzva, és a kandallóban vidáman ropogott a tűz. A fásládán Nilsson úr ült, és két fazékfedőt csapkodott egymáshoz, egy sarokban pedig ott állt a ló, mert persze ő is hivatalos volt az ünnepségre. Tominak és Annikának csak most jutott eszébe, hogy föl kéne köszönteniük Pippit. Tomi meghajolt, és Annika pukedlizett, átnyújtották a zöld csomagot, és azt mondták:
- Isten éltesen sokáig!
Pippi megköszönte, és mohón feltépte a csomagolást. Egy zenélő doboz volt benne! Pippi majd kiug-

rott örömeiben a bőréből. Megölelte Tomit, megölelte Annikát, ölelgette a csomagolópapírt és az ajándékot is. Aztán fölhúzta a zenélő dobozt, és plinplin-plan-plan, finom dallam kúszott elő, az „Isten hozott, szép tavasz” nótáé. Pippi egyre csak tekerte és tekerte a masinát, és minden másról megfeledkezett. Aztán hirtelen a fejéhez kapott.

- Atyavilág! Hozom rögtön a ti születésnap ajándékaitokat is!

- De hát nekünk nincs születésnapunk! - szólt egyszerre Tomi és Annika.

Pippi elképedve nézett rájuk.

- De hiszen születésnapom van, miért ne adhatnék születésnap ajándékot én is? Vagy talán az van írva valahol az iskolás könyveitekben, hogy ez tilos? Vagy a morzsásban van valami, ami megtiltja?

- Nem, persze hogy nem tilos - mondta Tomi. - Csak éppen nem szokás. Én egyébként örülnék az ajándéknak.

- Én is - mondta Annika.

Pippi beszaladt a szalonba, és kihozott két csomagot. Amikor Tomi kibontotta a magáét, egy kis elefántcsont furulyát talált benne, Annika pedig egy pillangó formájú melltűt kapott. A pillangó szárnya vörös, kék és zöld kövekkel volt kirakva. Mikor már mindenki megkapta az ajándékát, eljött az ideje, hogy asztalhoz üljenek. Nagy halmokban álltak a sütemények a tálakon. A legtöbbnek igen különös volt a formája, de Pippi azt mondta, hogy Kínában mindig ilyeneket sütenek. A csészékbe Pippi kakaót töltött, és tejszínhabot halmozott mindegyikbe. De amikor már épp leültek volna, Tomi azt mondta:

- Ha apa meg anya ünnepséget rendez, minden úr kap egy kártyát, és azon meg van írva, hogy melyikük melyik hölgyet vezeti az asztalhoz. Jó volna nekünk is így csinálni.

- Felőlem lehet - mondta Pippi.

- Itt csak az a baj, hogy én vagyok egyedül úr - tette hozzá Tomi habozva.

- Ugyan már! - vágta rá Pippi. - Nilsson úr talán kisasszony?

- Nilsson úrról tényleg megfeledkeztem - ismerte el Tomi.

Le is telepedett rögtön a fásládához, és felírta egy kártyára: „Szerencsés úr tiszte felvezetni Harisnyás kisasszonyt.”

- Szerencsés úr az én vagyok - mondta büszkén, és megmutatta Pippinek a kártyát. Egy másikra ezt írta: „Nilsson úr tiszte felvezetni

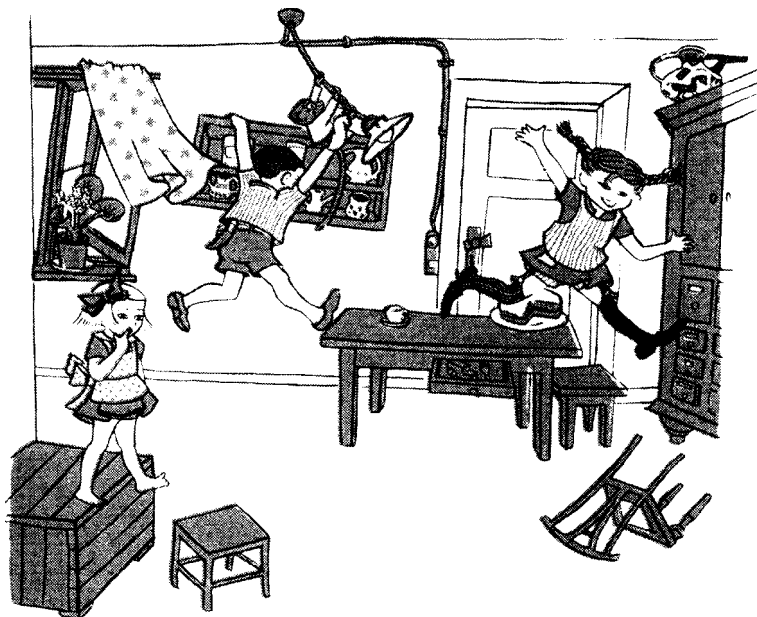
Szerencsés kisasszonyt.”

- A lónak is kell írni egy kártyát - jelentette ki Pippi. - Akkor is, ha nem ülhet az asztalhoz. És Tomi megírta a következő kártyát Pippi tollbamondása alapján: „A ló tiszte a sarokban maradni, és süteményt meg cukrot kapni.” Pippi a ló orra elé tartotta a kártyát. - Tessék, olvasd, és szólj, ha nem tetszik. Minthogy a ló nem nyilvánított ellenvetést, Tomi a karját nyújtotta Pippinek, és az asztalhoz vezette. Nilsson úr kíséreltet sem tett Annika felvezetésére, így aztán Annika egyszerűen felkapta, és odaültette az asztalhoz. Nilsson úr azonban nem volt hajlandó székre ülni, egyenest az asztalra telepedett. Nem kellett neki a kakaó és a tejszínhab sem, erre vizet kapott a csészéjébe Pippitől, és azt felhajtotta, két mancsával markolva a csészét. A gyerekek viszont annál lelkesebben láttak neki az enni- és innivalóknak. Annika megjegyezte, hogy ha Kínában ilyen finom süteményeket sütnek, akkor ő Kínába költözik, ha nagy lesz. Nilsson úr kiitta a vizet, a bögrét föl-le forgatta, és végül a fejére tette. Pippinek megtetszett az ötlet, és ő is követte a példát, de mivel nem itta ki belőle mind a kakaót, a homlokáról barna folyam indult meg lefelé, végig az orrán, hanem ott aztán Pippi megálljt parancsolt neki a kinyújtott nyelvével. - Egy csöpp se vesszen kárba - mondta és csettintett.

Amikor már mind elteltek, és a ló is megkapta, ami járt neki, Pippi felragadta a terítőt a négy sarkánál fogva, hogy a csészék és tányérok csörömpölve borultak egymásra, mint egy zsákban, és az egészét benyomta a fásládába.

- Evés után szeretek rögtön rendet teremteni - mondta.

Következett a játék. Pippi olyan játékot javasolt, aminek a neve „Ne érij padlót”. Nagyon egyszerű volt

a játék. Úgy kellett körbemenni a konyhában, hogy az ember ne érintse a lábával a padlót. Pippi egy szempillantás alatt körbeszökdelt, de Tomi és Annisa is hamar rájöttek a nyitjára. A mosogatótól kellett elindulni, és aki jó nagyot lépett, az máris a tűzhelyen volt, a tűzhelyről a fásládára lehetett ugrani, arról a kalaptartóra, a kalaptartóról az asztalra, onnan pedig két szék érintésével a sarokszekrényre. A sarokszekrény és a mosogató között többméteres volt a távolság, de szerencsére ott állt a ló, és aki felmászott rá a farka felől, és a fejénél lecsúszott, az egy ügyes szökkenéssel visszaérhetett a mosogatóra.

Jó ideig játszották ezt, és Annisa ruhája már nem volt a második legszebb, még a sokadik legszebb sem, és Tomi leginkább egy kéményseprőre hasonlított. Ekkor a gyerekek úgy döntöttek, hogy valami mást kell kitalálni.

- Mi lenne, ha meglátogatnánk a padláson a szellemeket? - ajánlotta Pippi.

Annisának megállt a lélegzete.

- Sze... sze... szellemek vannak a padláson? - dadogta.

- Hogy vannak-e? Csak úgy nyüzsögnek! Mindenféle szellem és kísértet. Mozdulni sem lehet tőlük. Felmegyünk?

- De Pippi... - nyögte Annisa kétségbeesetten.

- Anya mondta, hogy szellemek meg kísértetek nincsenek - jelentette ki Tomi mogorván.

- Meghiszem azt - felelte Pippi -, sehol a világon nincs egyetlenegy sem, mert mind ideköltöztek az én padlásomra. És hiába is próbálnám kiköltöztetni őket, reménytelen eset. De amúgy sem veszélyesek. Legfeljebb az ember karjába csípnek, hogy kék folt marad utána, meg üvöltenek. És kugliznak a fejükkel.

- Ku... ku... kugliznak a fejükkel? - suttogta Annika. - Azzal hát. Gyerünk föl, elbeszélgetünk velük. És én nagyon szeretek kuglizni. Tomi szégyellte volna kimutatni, hogy fél, és igazában nagyon szeretett volna kísértetet látni. Milyen remek lesz eldicsekedni vele a srácoknak az iskolában! És abban is bízott, hogy a szellemek majd úgyis Pippire fogják rávetni magukat. Annika szegény a világ minden kincséért sem akart menni, de aztán eszébe jutott, hogy ha Tomi és Pippi fölmennek, mellettük talán leoson egy aprócska kísértet hozzá, aki egyedül ül a konyhában. Ez eldöntötte a dolgot. Inkább megy Tomival és Pippivel a padlásra ezer megtermett kísértet közé, mint hogy egyedül maradjon a konyhában akár egyetlen icipici kísértetgyerekkel!

Pippi ment elől. Kinyitotta a padláslépcsőhöz vezető ajtót.

Koromsötét volt. Tomi szorosan kapaszkodott Pippibe, és Annika még szorosabban Tomiba. Megindultak felfelé. Minden lépéstől megreccsent és felnyögött a falépcső. Tomi gyanítani kezdte, hogy mégis jobb lett volna lenni maradni. Annika nem gyanította ezt, hanem nagyon is biztos volt benne. Lassan-lassan csak véget ért a lépcső, és fenn voltak a padláson. Teljes volt a sötétség, csak egy vékony holdsugár esett a padlóra. Minden sarokból sóhajok és füttyök hangzottak, ahogy a szél befújta az apró nyílásokon.

- Adj'isten, szellemek! - kiáltott Pippi.

Ha voltak is szellemek a padláson, egy sem válaszolt.

- Nahát, gondolhattam volna rá - szólalt meg Pippi. - Mind elmentek a Szellem- és Kísértetszövetség tisztújító közgyűlésére!

Annika megkönnyebbülten sóhajtott, és azért fohászkodott, hogy az a közgyűlés jó sokáig tartson. Ám e pillanatban félelmetes kiáltás harsant a padlás egyik messzi sarkából: - Uhuhuhúú!

És Tomi máris látta, hogy valami feléje surran a sötétben. Könnyű érintést érzett a homlokán, majd a padlás egy nyitva hagyott ablakán valami fekete röppent ki.

- Szellem!! - üvöltötte holtra rémülve.

- Szegényke, jól el fog késni a közgyűlésről - nevetett Pippi. - Ha ugyan szellem volt. És nem bagoly! Különben nincsenek szellemek,

se kísértetek - tette hozzá kis idő múlva -, így ha jól meggondolom, ez is inkább bagoly volt. Aki azt mondja, hogy vannak kísértetek, annak megcsavarom az orrát! - De hiszen te magad mondtad az előbb! - ámuldozott Annika.

- Ilyesmit mondtam? Akkor a saját orromat is megcsavarom! Azzal elkapta a saját orrát, és jót csavart rajta. Ettől Tomi és Annika kissé megnyugodott. Annyira nekibátorodtak, hogy elmerészkedtek egészen az ablakig, és kinéztek a kertre. A fák zúgtak, az égen kergetőző felhők pedig mindent megtettek, hogy eltakarják a hold tányérját.

Tomi és Annika megfordult, és - ó, borzalom! - egy fehér alakot láttak feléjük közeledni. - Kísértet! - visított Tomi újfent.

Annika úgy megrémült, hogy visítani sem bírt. Az alak egyre közelebb jött, a testvérek átölelték egymást, és behunyták a szemüket. És akkor megszólalt a kísértet:

- Nézzétek, mit találtam! Apa régi hálóingét egy öreg tengerészládában. Ha alul kissé beszűkítem, még én is hordhatom. És Pippi hozzájuk lépett a lába körül libegő hálóingben.

- Jaj, Pippi, majd meghaltam a rémülettől! - nyögte Annikor.

- Pedig a hálóing nem veszélyes - nevetett Pippi. - Legfeljebb önvédelemre való.

Pippi úgy döntött, hogy most már alaposan kikutatja a tengerészládát. Odavitte az ablakhoz, felnyitotta a fedelét, és úgy tartotta, hogy a bágyadt holdfény éppen belevilágítson. Volt benne egy csomó ősőreg ruhanemű, ezeket a padlóra szórta. Volt aztán egy távcső, néhány régi könyv, három pisztoly, egy tör és egy zacskó aranypénz. - Hoppalalopp! - kiáltott Pippi elégedetten.

- Csuda izgalmas! - sóhajtott fel Tomi.

Pippi minden leletet a hálóingbe bugyolált, és visszamentek a konyhába. Annika nagyon megkönnyebbült, hogy otthagyhatta a padlást. - Gyerek kezébe nem kerülhet lőfegyver - szavalta Pippi, és mindkét kezébe egy-egy pisztolyt kapott -, különben szerencsétlenség történhet - azzal egyszerre húzta meg a két pisztoly ravaszát. - Jókorát durrant! - állapította meg, és a mennyezetre pillantott. Két lyuk mutatta, hová csapódtak be a golyók. - Ki tudja - folytatta ábrándosan -, lehet, hogy a golyó átütötte a tetőt, és lábon találta az egyik szellemet. Legalább meggondolják, ha még egyszer eszükbe jutna ártatlan gyermekeket rémisztgetni. Mert ha nincsenek is, szerintem, akkor sem szép dolog a frászt hozni az

emberekre. Akartok egy-egy pisztolyt?

Tomi el volt ragadtatva, és Annika is azt mondta, örül a pisztolynak, de csak ha nincs megtöltve.

- Most, ha tetszik, rablóbandát is alakíthatunk - mondta Pippi, és a szeme elé kapta a távcsövet. - Ezzel a bolhákat is meglátni Dél-Amerikában. És akkor is jó hasznát vesszük, ha tényleg rablónak állunk.

Kopogtattak az ajtón. Tomi és Annikor apja volt, a gyerekeiért jött. Már rég elmúlt a lefekvés ideje, mondta. Tomi és Annikor sietősen megköszönték a vendéglátást, összeszedték szerzeményeiket, furlját, melltűt és pisztolyokat, és elbúcsúztak. Pippi kikísérte vendégeit a verandára, és nézett utánuk, amíg távolodtak a kerti bejárón. Azok megfordultak, hogy búcsút intsenek neki. Az ajtóból kiömlő fény körülvette Pippet. Ott állt merev copfjaival, apja hálóingében, amely a lába körül libegett. Egyik kezében a pisztolyt, másikban a tört emelte magasra, és visszaintett. Amint Tomi, Annika és az apjuk a kapuhoz értek, meghallották, hogy Pippi valamit kiált utánuk. Hallgattak és füleltek. Zúgtak a fák, alig hallották a távoli hangot, de végül megértették, mit kiált pippi:
- Ha nagy leszek, kalóz leszek! Hát ti?

